

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/217/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117226210
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7117226210.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu LITA, autorská spoločnosť, Bratislava, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Bratislava, Nám. Biely kríž 3, P.O. Box 39, proti žalovanému Y. W., W., V. S. XXX, zast. PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária, Mgr. Ivan Petko, advokát a konateľ, Bratislava, Šoltésovej 14, o zaplatenie 1 456 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 41Ca/5/2017-372 zo 14.3.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. návrh žalovaného na prerušenie konania zamietal, II. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 1 456 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 456 eur od 6.3.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, III. v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu účelne vynaložených, odôvodnených a preukázaných trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. 2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 20.12.2017 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že na preukázanie skutkových tvrdení žalobca označil dôkazy: Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, Oprávnenie na výkon kolektívnej správy z 18.8.2016, Informácia z www stránky žalovaného, Výzva generálneho sekretariátu KES z 12.10.2005, Zoznam nositeľov práv zastupovaných žalobcom na CD nosiči, Zoznam zahraničných organizácií na CD nosiči, Zmluvy o zastupovaní nositeľov práv na CD nosiči, Recipročná zmluva so zahraničným partnerom na CD nosiči, Zoznamy predmetov ochrany na CD nosiči, RHLZ na CD nosiči, Sadzobník žalobcu na CD nosiči, Výzva právneho zástupcu žalobcu. Konštatoval, že vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 41Ca/5/2017-23 z 27.2.2018, proti ktorému žalovaný podal odpor, v ktorom uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú v celom rozsahu a navrhol, aby po vykonanom dokazovaní túto v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. K namietanému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd poukázal na to, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle AZ zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods.3 AZ vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv, keď predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu na úkor koho sa získal, že je oprávnený uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe písomnej dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva, že predložil Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 z 11.5.2010 (na dobu neurčitú) vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (č.k. MK-663/2010-70/6165) v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, na základe ktorého vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam

výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Podľa ods. II písm. b/ uvedeného Oprávnenia vykonával žalobca dobrovoľnú kolektívnu správu podľa autorského zákona okrem iného aj v odbore verejného prenosu akýmkoľvek technickými prostriedkami a súčasne preukázal Oprávnením na výkon kolektívnej správy práv z 18.8.2016 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (č.k. MK-1587/2016-232/10421) v zmysle zák. č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z. k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv. Súd považoval za nesporné, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel CHEMES 219, Kaluža, pričom sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z. z. do kategórie hotel 3*, že žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV) a že bol povinný mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, ktorú však neuzatvoril. Súd vec právne posúdil citujúc znenie Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o harmonizácii niektorých aspektov autorského práva a súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, čl. 3 ods.1, 2, čl. 18, čl. 23, čl. 26, čl. 27, § 190 ods.1 Prechodné ustanovenia zákona č. 185/2015 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2016 preto pre uplatnené nároky vyplývajúce z právneho vzťahu vzniknutého pred 01.07.2016, aplikoval ustanovenia zák. č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení účinnom do 31.12.2015 (ďalej v texte len autorského zákona), § 1, § 5 ods.14, § 18 ods.2 písm. h/, ods.4, § 33 ods.1 písm. a/, § 48 ods.1, § 49 ods.1,2, § 56 ods.1 písm. g/, § 57 ods.1, § 78, § 79 ods.1, § 80 ods.1,9, § 81 ods.1 písm. j/, ods. 3, § 84 ods.1 autorského zákona, § 451 ods.1,2, § 458 ods.1, § 517 ods.1, prvá veta, ods.2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č.87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 563 Občianskeho zákonníka, § 162 ods.3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a na základe zisteného skutkového stavu z vykonaného dokazovania nárok žalobcu právne vyhodnotil ako osobitný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je upravený predpisom, ktorým je autorský zákon č. 185/2015 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1.1.2016 zrušil zák. č. 618/2003 Z. z.. Považoval za nesporné, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 81 ods.3 vo vlastnom mene a na vlastný účet, a to v rozsahu s ním dohodnutom v súlade s § 81 ods.1 písm. c) autorského zákona, je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 81 ods.1 písm. i) autorského zákona a súčasne v súlade s § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Žalobca v konaní preukázal, že zastupuje nositeľov práv pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu tieto nositelia práv do správy zverili. Je to práve žalovaný, ktorý má podľa § 84 ods.1 autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, v opačnom prípade je ako používateľ povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy. Žalobca napriek tomu predložil zoznam autorov, ktorých zastupuje ako aj zoznam partnerských organizácií s recipročným zastupovaním a tieto zoznamy sa nachádzajú aj na jej webovej stránke. Rovnako žalobca preukázal uzavretie licenčných zmlúv s inými prevádzkovateľmi s licenčnom odmenou podľa Sadzobníka. Dokazovanie navrhnuté žalovaným nevykonan z dôvodu, že dôkazné bremeno je v zmysle uvedeného práve na strane žalovaného, ale aj z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom TV staníc v spornom období predstavuje práve ten typ usporiadania vzťahov medzi autormi a používateľmi diel, ktorý nahradila kolektívna správa práv. Pokiaľ sa jedná o ďalší žalovaný navrhnutý dôkaz dopytom na TV Markíza, TV JOJ a pod., súd považuje za neúčelné vykonávať dôkazy na potvrdenie či vyvrátenie akýchkoľvek domnienok žalovaného nemajúcich väzbu k základu prejednávanej veci, ale spočívajúcich len na jeho účelovej obrane. Zhodným tvrdením strán sporu mal taktiež za preukázané, že žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel CHEMES 219, Kaluža v rozhodnom období od 01.01.2016 do 31.12.2016. Je preto preukázané, že zvukovoobrazové zariadenia nachádzajúce sa izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného boli spôsobilé a pripravené na šírenie diel tak, že pomocou týchto mohli diela vnímať osoby na izbách ubytovacieho zariadenia, t.j. na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať (§ 5 ods.14 Autorského zákona). Zo zhodných tvrdení strán sporu má ďalej za preukázané, že žalovaný je členom ZHR SR a osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom, pričom v priebehu roka

2015 prebiehali medzi žalobcom a ZHR SR rokovania o podmienkach kolektívnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania neboli úspešné a nevedli k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy, ani k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2015 medzi stranami sporu. V zmysle autorského zákona je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy. Predmet konania má skutkový základ spočívajúci v používaní autorských diel žalovaným prostredníctvom verejného prenosu prostredníctvom 56 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia patriaceho žalovanému, v období 01.01.2016 až 31.12.2016 bez zmluvného základu, pričom žalovaný za toto užívanie nezaplatil žalobcovi licenčnú odmenu, na ktorú má žalobca, ako oprávnený na výkon kolektívnej správy práv, nárok. V zmysle § 48 ods.1 a § 49 ods.1 autorského zákona sa nevyžaduje špecifikácia konkrétnych diel, ale naopak predmetné ustanovenia výslovne hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou uzatváranou v zákonom predpísanej písomnej forme súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich (v danom prípade by sa mohlo jednať napr. len o diela audiovizuálne alebo o diela výtvarné). Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových technických prostriedkov v roku 2016, bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv, a teda mať súhlas na používanie predmetov ochrany, ktoré sú súčasťou televízneho vysielania. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo má súd taktiež za preukázané. Žalovaný si bol vedomý, že je povinný ako používateľ predmetov ochrany mať uzatvorené licenčné zmluvy a platiť licenčné odmeny. Žalovaný bez toho, aby mal uzatvorenú licenčnú zmluvu so žalobcom nakladal s dielami autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel, dopúšťal sa tak neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov, resp. žalobcu ako zástupcu autorov. V konaní nebolo sporné, že žalovaný za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 nemal so žalobcom uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so ZHR SR tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva. Bezdôvodné obohatenie je v § 451 ods.1 OZ konštruované ako záväzkový vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií. Týmto je preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu. Žalovaný sa v spore bránil tvrdením, že inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy je v rozpore s právnym poriadkom Európskej únie, konkrétne so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES. Súd poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu, konkr. na bod 12 úvodných ustanovení, čl. 16 ods.1 Civilného sporového poriadku. Žalovaný opiera svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C - 301/15, pričom Súdny dvor EÚ posudzoval vnútroštátnu právnu úpravu výlučne Francúzska a uviedol, že konkrétne podmienky zakotvené v právnej úprave Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv (podľa názoru súdu sa teda nejedná o skutkovo a právne totožný predmet s predmetom tohto konania) považuje za nesúladne so Smernicou. Pokiaľ sa jedná o tvrdenie žalovaného, že žalobca nepreukázal existenciu verejného prenosu ako ani neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného, súd sa pri rozhodovaní zaoberal taktiež otázkou, či v prípadoch, o aký ide vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ hotela vo svojich priestoroch nainštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál umožňujúci príjem televízneho vysielania, posudzovať otázku, či ide o verejný prenos podľa pojmu „verejný prenos“ uvedeného v článku 3 ods.1 Smernice 2001/29 alebo článku 8 ods.2 Smernice 2006/115, ak sprístupneným televíznym vysielaním sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. K tejto námietke žalovaného zaujal názor, že v tomto prípade u žalovaného išlo o verejný prenos aj vo vzťahu k izbám, ktoré v danom čase neboli obsadené klientmi v súlade so Smernicou 2001/29 z dôvodu, že v predmetnom prípade boli naplnené viaceré atribúty umožňujúce považovať daný prenos za verejný, nakoľko išlo o transmisiu chránených diel (prenos) neurčitému počtu potenciálnych adresátov (verejný), pričom súd tento pojem

v zmysle platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ (SGAE v. Rafael Hoteles) a odôvodnenia 23 smernice 2001/29 vykladal v širšom zmysle slova, keď samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje samo osebe verejný prenos, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov predstavuje verejný prenos. Stanoviská zo s ú d n e j p r a x e: rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 30 a citovanú judikatúru, rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 16, rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 17, rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 37 a 38, rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 195, rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 42 a 47; zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 196, ako aj z 27. februára 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 26. Žalovaný sa v spore tiež bránil tvrdením o neprimeranej výške odmeny určenej žalobcom. Pri stanovení výšky sumy bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, súd vychádzal z výšky licenčných odmien určených v Sadzobníku žalobcu, ktorý je vytvorený v súlade s autorským zákonom, ako aj v závislosti od počtu technických zariadení u žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak použitím Sadzobníka opiera o kritériá nastavené v súlade s autorským zákonom nasmeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez súhlasu autorom vznikla. Žalobca hromadné licenčné zmluvy uzatvoril s 218 subjektmi a s desiatkami neoprávnených používateľov po podaní žalôb mimosúdne dohody, pričom túto možnosť ponúkol aj žalovanému, ktorý však na jeho návrh nereagoval. Súd poukazuje na skutočnosť, že primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny nie je oprávnený v tomto konaní skúmať. Ak mal žalovaný výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy, mal a mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy v zmysle § 82 AZ. V takom prípade by za splnenia ďalších zákonných podmienok mohol používať predmety ochrany bez toho, aby porušil práva autorov. Žalovaný predmetnú právnu úpravu nevyužil a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti. V zmysle Uznesenia Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011z 24.3.2011 „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských-hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany.“ V zmysle sadzobníka na rok 2016 bola licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení hotela 3* za zvukovoobrazové zariadenie 26 eur. Výška bezdôvodného obohatenia sa v zmysle právnej úpravy odvíja výlučne od obvyklej odmeny, ktorá vyplýva z platného sadzobníka. Je potrebné rozlišovať práva autorov, kedy je povinnosťou používateľa získať súhlas nositeľa práv k používaniu predmetu ochrany vopred bez ohľadu na mieru využívania tohto práva používateľom (v takom prípade má autor právo na obvyklú odmenu) a práva súvisiace s autorskými právami, kde v prípade získania súhlasu nositeľa práv je irelevantné do akej miery je toto právo používateľom využívané (autorovi patrí primeraná odmena). Z obsahu predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca mal snahu uzavrieť so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, resp. so ZHR SR (ktorých členom je aj žalovaný) kolektívnu licenčnú zmluvu, avšak zo strany žalovaného a ani ZHR SR k uzavretiu zmlúv nedošlo, nakoľko žalovaný a ZHR SR mali za to, že licenčné poplatky žalobcu sú neprimerane vysoké. V tejto súvislosti poukázal na to, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo sadzobníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi sú pre žalovaného neprijateľné. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj fakt, že so žalobcom uzavrelo hromadné licenčné zmluvy 218 subjektov. Ďalej poukázal na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelennej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Nakoľko sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky za obdobie roka 2016 deklaroval, že vo svojom zariadení má 56 izieb vybavených satelitnou TV, má za to, že žalovaný bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Súd sa nestotožňuje s námietkami žalovaného, že je v konaní potrebné preukázať funkčnosť televíznych prijímačov a reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácií kolektívnej správy. Súdna tomto mieste poukazuje aj na právny názor Ústavného súdu ČR vyslovený v rozhodnutí č. II.ÚS2186/2014 v bode 32, kde výslovne uviedol, že predmety ochrany a ani konkrétnych autorov nie je potrebné špecifikovať. Podľa § 56 autorského zákona postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa

zasiahlo, a to neoprávneným spôsobom. Žalovaný poukazuje na existenciu dvoch odlišných právnych vzťahov a to licenčného vzťahu a vzťahu bezdôvodného obohatenia. Pre preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods.1 písm.i) AZ v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) nepostačuje skutočnosť, že v hotelovom zariadení je TV prijímač. Ak hotel licenčnú zmluvu uzavrie, licenciou si hotel „kúpi“ možnosť. Ak ale licenčnú zmluvu neuzavrie, na splnenie predpokladov bezdôvodného obohatenia nestačí existencia TV prijímača a signálu. Na základe uvedeného je žalovaný ako používateľ predmetov ochrany povinný zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv podľa § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona sumu rovnajúcu sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. V konaní bolo preukázané, že žalobca uzavrel s 300 subjektmi hromadné licenčné zmluvy na rok 2016, pričom odmena bola stanovená v zmysle platného sadzobníka žalobcu pre rok 2016. Vychádzajúc z pojmu „obvyklý“, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu potrebné považovať odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky sp.zn. C - 367/15 zo dňa 25.1.2017. S poukazom na uvedené uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 456 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Dodal, že žalovaný mal možnosť uzatvoriť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, v zmysle ktorej by žalobca poskytol žalovanému v prípade včasného uzavretia licenčnej zmluvy zľavu vo výške 40%, žalovaný však túto možnosť nevyužil. Podľa sadzobníka platného pre rok 2016 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli kategórie 3* vo výške 26 eur, čo pri počte 56 izieb vybavených satelitnou TV predstavuje obvyklú odmenu v celkovej výške 1 456 Eur za rok. Pre povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je stanovená splatnosť, žalovaný tak mal povinnosť plniť na výzvu (§ 563 Občianskeho zákonníka). Za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo strany žalobcu považuje moment doručenia žaloby žalovanému 5.3.2018 (nakoľko výzvu síce žalobca súdu predložil, ale nepreukázal jej doručenie žalovanému), preto odo dňa nasledujúceho sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy, t.j. od 6.3.2018, pričom k tomuto dňu bola výška úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky 0,0 % ročne, takže úrok z omeškania je po pripočítaní 5 percentuálnych bodov vo výške 5 % ročne. Vzhľadom na zistený skutkový a právny stav zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy 1 456 eur titulom bezdôvodného obohatenia za verejný prenos diel v období 1.1.2016 až 31.12.2016 v Hoteli CHEMES, Kaluža spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 6.3.2018 do zaplatenia a žalobu v prevyšujúcej časti, t.j. o zaplatenie úroku z omeškania vo výške uplatnenej nad 5 % ročne z dlžnej sumy, ako aj o zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od 1.1.2016 do 5.3.2018, ako nedôvodnú zamietol. Stanoviská zo s ú d n e j p r a x e: K obvyklej výške odmeny: aj podľa ustálenej súdnej praxe (napr. rozsudky NS ČR, sp.zn. 30Cdo/1759/2011 zo dňa 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 zo dňa 27.01.2016, NS ČR zo 15.12.2005, sp.zn. 33 Odo 871/2005 2005, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29.3.2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99. Žalovaný navrhol, aby súd prerušil konanie v zmysle § 162 ods.1 písm. a) CSP, do času, kým Protimonopolný úrad SR nevyrieši otázku či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu. Súd po zvážení konkrétnych okolností prípadu je toho názoru, že neboli splnené podmienky vymedzené zákonom na prerušenie konania. V predmetnom konaní nenastala prekážka postupu konania, pre ktorú by bolo potrebné konanie prerušiť, resp. súd nedospel k záveru, že je potrebný výklad určitej právnej otázky, prípadne rozhodnutie o určitej právnej otázke v intenciách § 162 ods.1 písm. a), b) alebo c) CSP. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 162 ods.1 písm. a) CSP je nevyhnuté vykladať v intenciách § 193 CSP. Z hľadiska rozhodnutia vo veci samej súd neposudzoval právne otázky, ktoré samy o sebe nie sú predmetom tohto konania a od ktorých vyriešenia nezávisí rozhodnutie súdu vo veci samej. O trovách konania rozhodol citujúc § 262 ods.1,2, § 255 ods.1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu v spore, t.j. 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný v častiach výroku II. a IV., [žiada ale súdny prieskum aj výroku I. v intenciách § 365 ods.2 CSP v spojení s § 355 ods.2 CSP a § 357 písm. n) CSP] a odôvodňuje ho nasledovne: rozsudok v častiach napadnutých týmto odvolaním považuje za vecne nesprávny a teda nezákonný, vychádzajúci z nesprávneho posúdenia skutkového stavu, z nesprávneho právneho posúdenia, nepreskúmateľný pre zmätočnosť i nedostatok dôvodov. Zároveň súd napádaným rozsudkom v časti výroku I. zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods.1 písm. a) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „CSP“). Žalovaný má za to, že uvedený výrok napádaného rozsudku (avšak majúci povahu právoplatného uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keďže proti tomuto „negatívne uzneseniu“ nie je s odkazom na znenie § 357 písm. n) CSP odvolanie prípustné; prípustné je naopak

len proti „pozitívnemu rozhodnutiu“ o prerušení konania a teda o vyhovení návrhu na prerušenie konania) je rovnako vecne nesprávny, pričom táto jeho nesprávnosť z dôvodov uvedených nižšie má vplyv na nesprávnosť napádaného rozsudku v častiach výroku II. (ktorým súd rozhodol v merite veci) a IV. (ktorým súd rozhodol o trovách konania) a preto podlieha súdnemu prieskumu odvolacím súdom s odkazom na § 365 ods. 2 CSP. 2. Odvolacie dôvody - Žalovaný odôvodňuje toto odvolanie dôvodmi podľa: § 365 ods.1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, a § 365 ods.2 CSP, keďže výrok rozsudku I. (zamietnutie návrhu na prerušenie konania), ktorého sa rovnako týkajú odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 CSP, je právoplatný z dôvodu, že voči nemu nie je prípustné odvolanie (§ 355 ods.2 CSP), a to aj s poukazom na znenie § 357 písm. n) CSP. Vzhľadom na zmatečnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, je pre žalovaného veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú, uvedené súdom v odôvodnení napádaného rozsudku. Celý rad dôvodov súdom uvedených v rozsudku predstavuje hneď niekoľko porušení zákonných procesných pravidiel zakladajúcich odvolacie dôvody podľa vyššie uvedených ustanovení CSP a preto ich nie je objektívne možné jednoducho a prehľadne rozčleniť len podľa zákonom v § 365 ods. 1 a ods. 2 CSP predpokladaných odvolacích dôvodov. V zásade však možno uviesť, že výroky rozsudku napadnuté týmto odvolaním sú nezákonné a nesprávne najmä z dôvodov, že: (a) rozsudok je zmatečný, keďže súd aplikoval pri posudzovaní dôvodnosti nároku takú právnu úpravu, ktorú nebolo možné v posudzovanom prípade aplikovať, (b) v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával „verejný prenos“ a ani to v akom rozsahu ho vykonával. To vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia žalovaným ani čo do dôvodu ani čo do rozsahu, (c) nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis a síce § 164 ods.2 zák. č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v spojení s § 451 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“), a teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“ (za účelom preklenutia procesného stavu non liquet), ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné, (d) žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzovníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je potom (ak by mu aj tento nárok patrilo, čo tvrdíme že nepatrilo) bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. Samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd „obvyklú licenčnú odmenu“ sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Občianskeho zákonníka minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej „zneužitie“, a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške „obvyklej licenčnej odmeny“ pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. (e) súd sa v odôvodnení napádaného rozsudku v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovaného, vnesenou do konania, minimálne v tom rozsahu, aby súd vysvetlil prečo ju považuje za nedôvodnú. 3. Odôvodnenie existencie odvolacích dôvodov 3.1 K zmatečnosti rozsudku v dôsledku aplikácie nesprávnej právnej úpravy poukázal na čl. 6 ods 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je v podmienkach SR premietnutá do ust. § 220 ods. 2 posledná veta CSP. Žalobca sa od neho domáhal v konaní vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016. Úlohou súdu v konaní teda bolo posúdiť dôvodnosť žalovaného nároku, z právnych vzťahov, ktoré údajne vznikali v dňoch od 01.01.2016 (a teda až v období účinnosti zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon). Súd ale v danom prípade aplikoval normy zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) (ďalej aj ako „predchádzajúci autorský zákon“). Dôkazom uvedeného je konštatovanie súdu, uvedené v napr. bode 32,33,47 odôvodnenia rozsudku, odkazy na ustanovenia predchádzajúceho autorského zákona na iných miestach odôvodnenia rozsudku, v ktorých súd posudzoval dôvodnosť nároku, či v ktorých sa súd vysporadúval s údajnou nedôvodnosťou námietok žalovaného (napr. body 56, 58, 62, 88 odôvodnenia rozsudku atď.). V predmetnom spore je však právna úprava predchádzajúceho autorského zákona neaplikovateľná. Ak súd dospel k záveru, že právna úprava predchádzajúceho autorského zákona aplikovateľná je, tak tento právny záver súdu je nesprávny a pramení z nesprávnej interpretácie § 190 ods.1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon (ďalej aj ako „súčasný autorský zákon“), a to či už v znení účinnom od 1.1.2016 ako aj v znení účinnom od 1.7.2016 (na ktoré sa v rozsudku odvoláva súd). Citoval znenie § 193, § 190 ods.1, §

190 ods.1 súčasného autorského zákona v znení účinnom k 1.1.2016 ako aj k 1.7.2016 a tvrdí, že podľa súčasného autorského zákona sa posudzujú aj akékoľvek nároky (vrátane nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), ak ku vzniku bezdôvodného obohatenia prišlo aspoň ku dňu 1.1.2016. Na nároky (vrátane nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) z autorskoprávnych vzťahov, ktoré vznikli do 31.12.2015 (avšak posudzujú sa po tomto dátume), sa vzťahujú ustanovenia predchádzajúceho autorského zákona a to v zmysle § 190 ods.1 súčasného autorského zákona. Keďže žalobca uplatňoval svoj údajný nárok voči žalovanému za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016, súd nemohol vzťahy medzi žalobcom a žalovaným posudzovať podľa ustanovení predchádzajúceho autorského zákona v poukazom na § 190 ods.1 súčasného autorského zákona, pretože § 190 ods.1 súčasného autorského zákona sa vzťahuje na autorskoprávne vzťahy, ktoré vznikli do 31.12.2015, a zároveň sa nevzťahuje na autorskoprávne vzťahy, ktoré vznikli od 1.1.2016. § 190 ods.1 súčasného autorského zákona a predchádzajúci autorský zákon, vzhľadom na predmet konania, ktorým bolo posudzovanie údajných nárokov zo vzťahov za obdobie od 1.1.2016 a nie posudzovanie nárokov zo vzťahov vzniknutých do 31.12.2015, neboli aplikovateľné. Ak neboli tieto predpisy aplikovateľné, a súd ich napriek tomu aplikoval, postupoval nesprávne. Závery súdu vychádzajúce z nesprávnej právnej úpravy potom možno hodnotiť ako rovnako nesprávne a nepreskúmateľné, pretože nevychádzajú z relevantnej právnej úpravy a nemožno ich s touto úpravou skonfrontovať a prípadne poukázať na jej nesprávnosť.

3.2 K nesprávnym právnym a skutkovým záverom o preukázaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do základu (dôvodu) a rozsahu. Bolo povinnosťou žalobcu v spore tvrdiť všetky skutočnosti podstatné pre ustálenie záveru o existencii vzniku bezdôvodného obohatenia (t.j. tvrdiť skutočnosti, z ktorých možno vyvodit' existenciu všetkých prvkov vzťahu z bezdôvodného obohatenia) a relevantným dôkazmi tieto skutočnosti preukázať. Iniciatíva pri skutkových tvrdeniach o existencii bezdôvodného obohatenia a pri zhromažďovaní dôkazov na ich preukázanie leží na žalobcovi. Má za to, že s prihliadnutím na skutočnosti tvrdené žalobcom ako aj s prihliadnutím na obsah dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca navrhol vykonať na preukázanie svojich tvrdení, nie je možné v prípade, že sa pri hodnotení dôkazov jednotlivito, ako aj vo vzájomných súvislostiach v súlade s princípmi formálnej logiky, dôjsť k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu. Naopak, žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby súd vydal rozhodnutie priaznivé pre žalobcu. V dôsledku vyššie opísaných skutočností bolo na mieste, aby súd žalobu zamietol v celom jej rozsahu a teda vydal rozhodnutie priaznivé pre žalovaného. Keďže predmetom sporu bol údajný nárok oprávnených nositeľov majetkových práv zastupovaných žalobcom ako zákonným nepriamym zástupcom na vydanie bezdôvodného obohatenia, bolo povinnosťou žalobcu preukázať skutočnosti vyplývajúce z hmotného práva - t. j. z Občianskeho zákonníka a zo súčasného autorského zákona. Pre žalobcu zo súčasného autorského zákona (a ani z iného zákona) nevyplýva žiadna výnimka týkajúca sa unesenia dôkazného bremena či preukazovania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatil. Rovnako pre žalobcu zo súčasného autorského zákona nevyplýva žiadna domnienka, podľa ktorej by napr. platilo, že ak žalovaný nepreukáže, ktoré konkrétne diela autorov neoprávnene použil, znamená to, že vykonával neoprávnený verejný prenos všetkých diel nositeľov práv, ktorých majetkové práva (údajne) spravuje žalobca.

3.2.1 Nepreukázanie existencie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom ani čo do dôvodu ani čo do rozsahu. Citoval znenie § 451 ods.1,2 O. z., § 58 ods.1 písm. i), § 164 ods. 2 súčasného autorského zákona a má za to, že skutočnosti podstatné pre úspech žalobcu v spore, ktoré mal v konaní tvrdiť a preukázať, vyplývajú predovšetkým z vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a Autorského zákona. V zásade možno uviesť, že žalobca mal tvrdiť a preukázať: existenciu dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného na úkor nositeľov práv zastupovaných žalobcom (t. j. neoprávnený verejný prenos diel, ktoré spravuje žalobca), rozsah bezdôvodného obohatenia (ktorý závisí, ako poukážeme nižšie, práve s obsadenosťou hotela žalovaného a zameral sa na dva kardinálne prvky vzťahu bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobca, ak chcel byť v konaní voči nemu úspešný, mal riadne tvrdiť a preukázať, avšak sa mu to nepodarilo. V prvom rade sa žalobcovi nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel z jeho strany formou verejného prenosu, keďže žalobca netvrdil a nepreukázal všetky prvky tohto spôsobu použitia autorských diel tak, ak ich vymedzil ESD a ktoré musia byť kumulatívne splnené (a v sporovom konaní riadne preukázané). V nadväznosti na vyššie uvedené sa žalobcovi zároveň nepodarilo preukázať ani rozsah bezdôvodného obohatenia a od tohto rozsahu odvíjajúcu sa výšku sumy vyjadrenú v peniazoch (t. j. že žalovaný má povinnosť z titulu bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi práve tú sumu, ktorú žalobca žalobou od žalovaného požaduje) a citoval z rozsudku vydanom vo veci C-306/05 ESD. Na základe vyššie uvedených záverov prijatých na pôde ESD, ako aj po zohľadnení recitálu 27 smernice č. 2001/29 možno konštatovať, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá

ESD, sú tieto nasledovné: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie, existencia novej verejnosti - t. j. ubytovaní hostia na izbe. Vyššie zmienené 3 prvky verejného prenosu musia byť za každých okolností naplnené kumulatívne, inak nemožno hovoriť o verejnom prenose. A teda zároveň nemožno hovoriť o (neoprávnenom) používaní diel. Žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc. Uvedené vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru o „neoprávnenom zásahu“ do práv v zmysle § 58 ods.1 písm. i) súčasného autorského zákona. To znamená, že žalobca netvrdil a nepreukázal takú skutočnosť, ktorá je podstatná pre posúdenie dôvodu uplatňovaného nároku - že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného naozaj prišlo. Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje hotel. To však automaticky a bez ďalšieho neznamená, že by v hoteli boli ubytovaní nejakí hostia a už vôbec to neznamená, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách hotelového zariadenia. Ak totiž na hotelovej izbe nie je nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu (existencia novej verejnosti na izbe) a teda objektívne na takejto izbe nemôže dochádzať a ani nedochádza k verejnému prenosu (a teda ani k použitiu - či už oprávnenému alebo neoprávnenému - autorských diel), keďže aj v zmysle recitálu 27 smernice č. 2001/29 samotné zabezpečenie fyzických zariadení (t. j. funkčných TV prijímačov) uskutočňujúcich prenos (t. j. napojených na TV signál) rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice. Aby išlo o „verejný prenos“ v zmysle smernice, musia byť na izbe s funkčným TV prijímačom napojeným na TV signál ubytovaní hostia. Ak na izbe hostia ubytovaní nie sú, nemôže s poukazom na recitál č. 27 smernice č. 2001/29 dochádzať ani k vzniku bezdôvodného obohatenia v dôsledku neoprávneného použitia diel formou verejného prenosu. Bezdôvodné obohatenie totiž nevzniká v dôsledku neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ako sa v konaní snažil argumentovať žalobca. K bezdôvodnému obohateniu z dôvodu neoprávneného použitia diel dochádza až momentom skutočného neoprávneného použitia diela (v tomto prípade formou verejného prenosu). Kde však niet verejného prenosu (splňajúceho všetky tri esenciálne atribúty vymedzené vyššie) nemôže byť ani bezdôvodného obohatenia. Samotná skutočnosť, že má v hotelovom zariadení 56 ks TV prijímačov, funkčných a napojených na signál TV vysielania, ešte sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o existencii verejného prenosu. Tieto skutočnosti totiž tvoria iba dva z troch predpokladov existencie verejného prenosu. Paradoxné je, že žalovaný pri argumentácii o nevyhnutnej existencii všetkých prvkov verejného prenosu môže odčitovať presne tie isté pasáže, ktoré použil v odôvodnení rozsudku súd, avšak z nich vyvodil nesprávne právne závery a citoval z bodu 76,78,79,80 odôvodnenia rozsudku. Súd v bode 78 odôvodnenia rozsudku uvádza: „v zmysle judikatúry Súdneho dvora na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“, šírené dielo musí byť sprístupnené „novej verejnosti“. neznamená, že musí byť prítomná ale v prípade, ak by bola prítomná bolo by jej dielo sprístupnené (KS). Ako teda mohol súd dospieť vo výroku II. svojho rozsudku o dôvodnosti žaloby (hoci len čiastočne), ak žalobca v konaní neposkytol tvrdenia o existencii novej verejnosti v hotelovom zariadení žalovaného a tieto tvrdenia relevantným spôsobom nepreukázal? Nepreukázaním existencie „novej verejnosti“ počas celého žalovaného obdobia vo svojich dôsledkoch pre žalobcu znamená nepreukázanie neoprávneného použitia diel, a teda nepreukázanie uplatňovaného nároku čo do právneho základu. Ak žalobca nepreukázal svoj nárok čo do dôvodu (právneho základu), nevyhnutne nepreukázal svoj nárok ani čo do rozsahu. Z tvrdení a dôkazov predložených žalobcom v spore nie je možné dospieť k záveru, že žalovaný je skutočne z titulu bezdôvodného obohatenia povinný zaplatiť žalobcovi práve 1 456,- eur s príslušenstvom. Žalobca bez udania riadnych skutkových tvrdení a návrhov na vykonanie dokazovania, uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného počas obdobia 365 dní v roku. Pritom relevantne skutkovo nevymedzil (t. j. vôbec netvrdil reálnu obsadenosť hotela žalovaného v žalovanom období), na základe čoho takúto výšku uplatňuje a na preukázanie je dôvodnosti nenavrhol žiadne dôkazy. Pre vzťah bezdôvodného obohatenia je charakteristická „reálna fakticita“ vzniku majetkového prospechu - tzn. že bezdôvodné obohatenie musí reálne objektívne vzniknúť. Nemôže ísť o hypotetický nárok. a citoval z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 25Cdo/845/1999, NS SR sp. zn. 5Cdo 121/2009. V konaní sa bránil práve tým, že žalobca uplatňuje „teoretický prospech“, ktorý by mohol byť dosiahnutý, ak by žalovaný platil žalobcovi licenčnú odmenu na základe licenčnej zmluvy (bez ohľadu na skutočné použitie diel verejným prenosom). A práve v tejto súvislosti súdu uviedol, že žalobca v konaní zamieňa (resp. neprípustným spôsobom stotožňuje) dva rozličné vzťahy - a síce vzťah licenčný (pri ktorom nezáleží, či k reálnemu použitiu diel dôjde) a vzťah bezdôvodného obohatenia (pri ktorom je právne významné, či k reálnemu neoprávnenému použitiu diel skutočne dôjde a v akom rozsahu). Žalobca

v konaní nežaloval zaplataenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohataenia, ktoré sa od výšky licenčnej odmeny len odvíja. Rozsah bezdôvodného obohataenia (reálne neoprávnené použitie diel) je potom podstatné pre ustálenie výšky peňažného plnenia, ktoré sa má z titulu bezdôvodného obohataenia vydať. Rozsah bezdôvodného obohataenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období. A to práve aj s poukazom na závery rozhodovacej praxe ESD vo vzťahu k existencii verejného prenosu. Verejný prenos totiž môže vznikáť iba na takých miestach (v takých izbách), na ktorých je prítomná nová verejnoscť (t. j. ubytovaní hostia). V izbách, na ktorých hostia ubytovaní nie sú, objektívne nemôže dochádzať k verejnému prenosu diel a teda ani k použitiu diel a teda ani k bezdôvodnému obohataeniu. Žalobca takéto dokazovanie, smerujúce k preukázaniu skutočnej obsadenosti hotelového zariadenia žalovaného v žalovanom období, nenavrhol. Žalobca si teda bez ďalšieho uplatnil žalobou bezdôvodné obohataenie, ktoré zodpovedá obsadenosti vo všetkých izbách zariadenia žalovaného počas celého žalovaného obdobia. Takéto skutkové zistenie však nemôže byť notoriou a bolo ho potrebné v konaní dokazovaním zistiť a potvrdiť alebo vyvrátiť jeho pravdivosť (ak bola obsadenosť hotela menšia). Žalobca teda vôbec nevzal do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť hotela nemusí byť konštantná, ale sa môže meniť. V jeden deň môže byť obsadených napr. len 10 izieb (a teda len na týchto izbách môže dochádzať k verejnému prenosu), pričom na ostatných izbách (v ktorých hostia ubytovaní nie sú), k verejnému prenosu nedochádza (keďže v nich absentuje „nová verejnoscť“). Na ďalší deň môže byť obsadenosť napr. 5 izieb a na tretí deň môže byť obsadenosť 20 izieb atď. Nepochybne je rozsah bezdôvodného obohataenia iný v deň, keď k neoprávnenému použitiu diel (verejným prenosom) dochádza na 5 izbách ubytovacieho zariadenia a iný je rozsah bezdôvodného obohataenia, ak k neoprávnenému použitiu diel (verejným prenosom) dochádza na 28 izbách ubytovacieho zariadenia. Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia (čo bola skutočnosť podstatná pre ustálenie rozsahu bezdôvodného obohataenia a pre ustálenie dôvodnosti výšky peňažného plnenia) žiadne dokazovanie, tak v konaní nebolo možné z dôkazov predložených žalobcom (resp. z dôkazov vykonaných zo strany súdu) nijakým spôsobom dospieť k záveru, že bezdôvodné obohataenie na strane žalovaného vzniklo práve v takom rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu vo výške 1 456,- eur s prísl.. Peňažné plnenie vo výške 1 456,- eur s prísl. by bolo odôvodnené iba v prípade, že by rozsah bezdôvodného obohataenia (neoprávneného použitia diel verejným prenosom) zodpovedal obsadenosti hotelového zariadenia žalovaného v rozsahu 100% (obsadené všetky izby) počas celého žalovaného obdobia. Takúto mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného však žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal. Zákonodarca vždy koncipuje súdne konanie a hypotézy hmotnoprávných noriem tak, aby boli v súdnom konaní jednotlivé podstatné skutočnosti preukázateľné. citoval znenie § 24 ods.1 z. č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky. Čo bránilo žalobcovi postupom podľa § 345 CSP ešte pred podaním žaloby zabezpečiť dôkazný prostriedok (knihu ubytovaných), aby vedel relevantne posúdiť dôvodnosť žaloby a prípadnú výšku nároku? Nemôže ísť na jeho ťarchu, že žalobca hoci mohol relevantný dôkaz navrhnúť, tak neurobil a nevie následne preukázať svoj nárok čo do výšky. 3.2.2 Nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu - Žalovaný namieta, že súd predčasne, nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s námietkami žalovaného k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore tvrdenými žalovaným od počiatku a počas celého konania. Súd aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu vyvodil zo skutočností a z takých dôkazných prostriedkov, ktoré prima facie neboli spôsobilé záver o existencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v spore potvrdiť a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/6/2018 zo 17.1.2018. Uvedená situácia nastala nielen vo vzťahu k posúdeniu preukázania nároku na vydanie bezdôvodného obohataenia čo do dôvodu a výšky súdom, ale aj vo vzťahu k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zo skutočností uvedených súdom nemožno aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore vyvodiť. Naopak, má za to, že žalobca v konaní, s ohľadom na čl. 8 CSP v spojení s § 150 ods.1 CSP nedostatočne (neurčito a v rozpore s § 132 ods.1,2 CSP) tvrdil (a teda účinne netvrdil) a relevantnými dôkazmi vôbec nepreukázal, že má v tomto spore aktívnu vecnú legitímáciu. Naopak, na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie žalobca súdu predložil vo veľkej miere iba generické, neúplné a neurčité tvrdenia, ktoré sa navyše snaží preukázať listinami, z ktorých obsahu nie je možné aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu vyvodzovať. Spôsob, akým mal žalobca v konaní preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu vyplýva z § 164 ods.2 súčasného autorského zákona a vychádzajúc z neho nemôže v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv (kam zaraďuje aj použitie autorských diel formou verejného prenosu) organizácia kolektívnej správy zastupovať akéhokoľvek nositeľa práv, hoci by aj k skutočnému použitiu jeho diel (hoc aj verejným prenosom) došlo. Predpokladom zastupovania v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv je prevzatie zastupovania nositeľa vo vzťahu k jeho právam k predmetu ochrany, a to ešte v čase

pred skutočným (neoprávneným) použitím diela. Ak teda žalobca chcel preukázať svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v tomto spore, mal preukázať, že žalovaný neoprávnenne použil (uskutočnením verejného prenosu) práve (i) také predmety ochrany, ktoré (ii) boli žalobcovi v čase pred ich neoprávneným použitím zo strany žalovaného dané do správy (iii) osobou, ktorá je oprávnená (ak by nebola zastúpená žalobcom) sama vykonávať majetkové právo spočívajúce v domáhaní sa vydania bezdôvodného obohatenia od neho. Žalobca žiadnu zo skutočností uvedených vyššie pod bodmi (i) až (iii) nepreukázal ani v jednom prípade. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle súčasného autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods.3 AZ vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv. Žalobca je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods.4 písm. b) AZ vo vlastnom mene ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s § 456, prvá veta O. z. sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. Predložením oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv žalobca teda síce preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy práv, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy. To však postačuje výlučne na preukázanie toho, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene. Aby však žalobca účinne preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia (a teda hmotnoprávny vzťah medzi nositeľmi práv a údajným neoprávneným používateľom práve tých predmetov ochrany, ktoré oprávnení nositelia práv dali žalobcovi do správy), musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi predovšetkým preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnenne použil. Nijakým iným spôsobom žalobca svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v spore nepreukáže. Ako už vyššie uviedol, žalobca si v spore nesplnil ani len povinnosť účinne tvrdiť koho (ktorých nositeľov práv) a v akom rozsahu (vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany) zastupuje. A už vôbec žalobca netvrdil a nepreukázal, ktoré predmety ochrany, zverené žalobcovi do správy na zmluvnom základe, žalovaný neoprávnenne použil. Žalobca sa obmedzil výlučne na generické, neurčité a teda procesne neúčinné skutkové tvrdenia, a to vo vzťahu k okruhu nositeľov majetkových práv, keď uviedol buď výlučne počet (3370 údajných slovenských nositeľov práv) bez ich bližšej špecifikácie alebo poukázal výlučne iba na zoznam organizácii kolektívnej správy, s ktorými má údajne uzatvorené recipročné zmluvy (okrem jednej nepredložil žiadne iné) a pritom poukázal, že na základe recipročných zmlúv zastupuje „všetkých“ nositeľov práv, ktorých práva spravujú zahraničné organizácie, s ktorými má uzatvorené zmluvy (opäť však žalobca opomenul v žalobe špecifikovať nositeľov práv, ktorých na základe recipročných zmlúv zastupuje). Na preukázanie (a teda asi aj za účelom špecifikovať) údajne „zastupovaných nositeľov práv“ žalobca predložil: 13 formulárových zmlúv uzatvorených s údajnými slovenskými nositeľmi majetkových práv, ktorým údajne výkon týchto majetkových práv prislúcha (a teda im údajne prislúcha aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia). Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Žalobca zároveň nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi zo strany nositeľov práv na základe uvedených zmlúv do správy. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal on údajne v žalovanom období neoprávnenne použiť. Na margo žalobcom predložených formulárových zmlúv možno ešte uviesť, že v dôsledku nedostatočne určite vymedzených predmetov ochrany daných žalobcovi údajne do správy je potrebné uvedené zmluvy považovať za absolútne neplatné právne úkony s poukazom na § 37 ods.1 O. z., z dôvodu ich neurčitosti. 1 recipročnú zmluvu uzatvorenú so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy. Zo žalobcom predloženej recipročnej zmluvy uzatvorenej so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy nevyplýva ani špecifikácia nositeľov majetkových práv a ani špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať v zmluve neuvedení nositelia majetkových práv žalobcovi prostredníctvom zahraničnej organizácie kolektívnej správy do správy. Žalobca zároveň nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu (konkretizovať) nositeľov práv ako aj špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi na základe uvedenej zmluvy do správy. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobca nejakých nositeľov práv na základe takej zmluvy vôbec zastupuje a či títo žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali. Tiež zo zmluvy nie je možné žiadnym spôsobom zistiť, či žalobcovi dali nositelia práv do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal on údajne v žalovanom období neoprávnenne použiť. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý

akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejmá konkretizácia predmetov ochrany daných do správy v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnene použité. Menný zoznam údajných nositeľov majetkových práv nijakým spôsobom nepreukazuje, že by mal žalobca s ktorýmkoľvek z nich uzatvorenú dohodu o zastupovaní, rovnako z neho nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany daných do správy a teda ani nie je možné účinne overiť, či došlo zo strany žalovaného v žalovanom období k neoprávnenému použitiu práve tých predmetov ochrany, ktorých výkon prislúcha práve v mennom zozname uvedených subjektov. Žalobca zároveň nenavrhol vykonať iné dôkazy svedčiace o tom, že osoby uvedené v zozname zastupuje práve k tým predmetom ochrany, ktoré mal v roku 2016 neoprávnene použiť. Podobne ako v prípade menného zoznamu údajných nositeľov majetkových práv, tak aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií, ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Uvedené platí z toho dôvodu, že zoznam nie je dôkazom o tom, že medzi žalobcom a organizáciami uvedenými v zozname je skutočne uzatvorená zmluva a už vôbec z takéhoto dôkazu nie je možné zistiť, ktorých nositeľov práv vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany má žalobca vykonávať kolektívnu správu a tiež nie je možné zistiť, či (ak správu skutočne vykonáva) ju vykonáva práve k tým predmetom ochrany, ktoré mali údajne byť zo strany žalovaného neoprávnene použité. Žalobca zároveň nenavrhol vykonať iné dôkazy svedčiace o tom, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému použitiu tých predmetov ochrany, ktoré žalobca na základe údajných zmlúv s v zozname uvedenými organizáciami údajne spravuje. Rovnako ako v prípade špecifikácie nositeľov práv, neunesol žalobca bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť zo strany žalovaného údajne použité v roku 2016. Žalobca opäť poukázal iba na prílohu (prílohy), ktorou boli štatistiky žalobcom vybraných slovenských televíznych staníc (ďalej aj ako „štatistika vysielania“). Zo štatistiky vysielania vyplývajú výlučne tie skutočnosti, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom. Zo štatistiky vysielania ale už nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, a teda ani nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv a teda nie je možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to-ktoré dielo do správy. Z vyššie uvedeného potom nevyhnutne plynie záver vo vzťahu k povinnosti žalobcu tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti podľa § 150 ods.1 CSP (uniesť bremeno tvrdenia), že žalobca (procesne neúčinne - odkazom na prílohu) tvrdil len toľko, že zastupuje nositeľov majetkových práv uvedených v zozname nositeľov a súčasne (procesne neúčinne odkazom na prílohu) tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania. Nepreukázal však, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (a teda údajne neoprávnene použitým dielam) zastupuje oprávnených nositeľov majetkových práv, ktorým by patril nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo u žalobcu (aj za tým účelom) prihlásili. Ak žalobca tvrdil, že žalovaný používal predmety ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do „správy“ zverili, musí toto svoje oprávnenie v tomto konaní preukázať a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých ktorých predmetov ochrany v rozhodujúcom období došlo. Nemožno po každom ubytovacom či reštauračnom zariadení paušálne požadovať, aby platilo bezdôvodné obohatenie práve žalobcovi len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy a to bez znalosti (konkretizácie) nositeľov majetkových práv a rozsahu ich diel, ktoré žalobca v súlade s ustanoveniami AZ (na základe dohody a v dohodnutom rozsahu - § 164 ods.1 AZ) zastupuje a zároveň, ktoré boli preukázateľne neoprávneného verejného prenosu, a tak podstúpiť riziko, že následne bude čeliť žalobe samotného nositeľa práv, ktorý sám zastúpený žalobcom nie je, alebo síce je, ale nie práve vo vzťahu k predmetu ochrany, ktorého sa prípadný verejný prenos bude týkať. Je presvedčený, že bez zodpovedania vyššie uvedených skutkových otázok a samozrejme ich preukázania v konaní pred súdom zo strany žalobcu, nebolo možné, resp. bolo by nezmyselné v konaní ďalej so žalobcom pokračovať a naopak bez potreby vykonania dokazovania ohľadne ďalších skutkových tvrdení žalobcu sledujúc zásadu rýchlosti a najmä hospodárnosti konania mal súd žalobu zamietnuť pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Ak nie je preukázané, koho žalobca vlastne v rozhodnom období zastupoval a v akom rozsahu, nie je možné ani ustáliť, či je žalobca vecne legitímovaný na podanie žaloby uplatňujúc nárok v prospech ním zastúpených nositeľov práv v znení v akom ju podal. Pokiaľ si žalobca povinnosť úplne a pravdivo tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti nespĺnil, nemal byť v spore úspešný, a to z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia. Kde niet tvrdenia, nemôže byť ani dokazovanie o tomto tvrdení, resp. dokazovanie vo vzťahu v vyvracaní tohto tvrdenia. Súd nemôže automaticky a bez ďalšieho považovať aktívnu vecnú

legitimáciu (a teda mandát žalobcu uplatňovať nároky na účet „poškodených“ autorov) za preukázanú len na základe neurčitých zmlúv, či akéhosi menného zoznamu osôb vyhotoveného žalobcom. Hoci je posúdenie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu právnou otázkou, ktorú má súd skúmať aj bez námietky žalovaného a unesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu existencie aktívnej vecnej legitimácie zaťažuje výlučne žalobcu, žalovaný z dôvodu procesnej opatrnosti nad rámec svojej povinnosti tvrdiť a preukazovať neexistenciu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, predložil súdu prvej inštancie listinné dôkazy a návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými chcel preukázať pravdivosť svojich tvrdení o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Súd sa s dôkaznými prostriedkami, resp. s návrhmi na vykonanie dokazovania nijakým spôsobom nevysporiadal. Žalovaný teda nevie, či ich súd vykonal (a čo ich vykonaním zistil), či z vykonaných dôkazov vyplynuli nejaké skutočnosti, a ak áno aké. Rovnako nie je žalovanému zrejmé, či tieto skutočnosti boli pre posúdenie veci podstatné alebo nie a prečo. V predmetnom spore žalobca žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch ale nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiasťkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Teda je pravidlom, že výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Producenti (alebo aj priamo vysielatelia) buď pre účely „autorskoprávneho použitia“ s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo. V prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva osoba (producent, vysielateľ), ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala a usmerňovala, analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ. V oboch prípadoch autorom ďalej nepatrí právo udeľovať súhlas na použitie ich „čiasťkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela, pretože v tomto rozsahu toto právo patrí producentom alebo vysielateľom. Z uvedeného dôvodu jednoducho objektívne nemôže a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv hoci naďalej zostávajú autormi svojich „čiasťkových diel“ a teda osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Tak sa potom podľa názoru žalovaného deje a deje sa tak už veľmi dlhý čas, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát, a to by bol z pohľadu autorov ešte ten lepší prípad, keďže finančné plnenia sú smerované žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy a im samým v mnohých prípadoch v konečnom dôsledku nie je prerozdelené nič, alebo len symbolické plnenie. Prvýkrát (oprávnené) dostanú autori odmenu (vrátane licenčnej odmeny) priamo od producenta, či vysielateľa, druhýkrát (neoprávnené) od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie tohto diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Žalobca teda buď správu nevykonáva lebo neexistuje dohoda s autorom alebo ak ju vykonáva, v tomto prípade ju vykonáva neoprávnené v dôsledku neoprávneného postupu samotného žalobcu, keď „vybraté plnenia“ vypláca niekomu, komu neprináleží výkon majetkových práv alebo v dôsledku neoprávneného konania samotného autora, ktorý žalobcovi zveril do správy dielo, ku ktorému nedisponuje majetkovými právami z dôvodu, že nimi disponuje iný subjekt (producent, vysielateľ). Aby teda bolo možné ustáliť, že žalovaný mal voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť a zároveň že má aj povinnosť vydať práve žalobcovi bezdôvodné obohatenie, mal žalobca poskytnúť súdu aj žalovanému účinné procesné tvrdenie napr. v takomto znení: „Dňa 4.1.2016 bol na televízii DAJto vysielaný 17 diel piatej série seriálu Walker, texaský jazdec. Preklad a dialógy k tomuto predmetu ochrany robila p. Miroslava Brezovská, ktorú žalobca zastupuje na základe zmluvy. Správu majetkových práv k uvedenému predmetu ochrany zverila p. Brezovská na základe zmluvy v spojení písomným oznámením autorky, z ktorého vyplýva špecifikácia predmetov ochrany, do správy práve žalobcovi. Žalobca za účelom uvedeného tvrdenia predkladá: 1. zmluvu s autorkou, 2. písomné oznámenie autorky so špecifikáciou diel, 3. štatistiku vysielania.“ Iba takéto tvrdenie žalobcu a predloženie uvedených dôkazov by mohlo byť relevantné. Žalovaný si je vedomý, že do úvahy prichádzajúcich predmetov ochrany môže byť väčšie množstvo. A teda môže nastať procesný stav non liquet (t. j. preukázanie podstatných okolností v celom rozsahu nie je možné alebo hospodárne). Avšak aj v takomto prípade má súd povinnosť vykonať dokazovanie na „relevantnej vzorke“ (napr. 50 prípadov). Nič by žalobcovi nemalo brániť, aby takýto počet tvrdení súdu poskytol a riadne preukázal. Žalobca tak ale neurobil. A neurobil tak práve z dôvodu, že v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Žalovaný za účelom preukázania tejto vyššie uvedenej skutočnosti si preto náhodne vybral zo štatistiky vysielania niekoľko predmetov ochrany, vo vzťahu ku ktorým chcel preukázať, že žalobca

oprávneného nositeľa majetkových práv k týmto predmetom ochrany nezastupuje (resp. že žalobca dosiaľ nepreukázal, že by oprávneného nositeľa na základe zmluvy a s nositeľom dohodnutom rozsahu naozaj zastupoval). Paradoxne aj z uvedenej žalovaným vytvorenej „vzorky“ náhodne vybraných zmlúv bolo zrejmé, že žalobca v audiovizíi reálne nevykonáva žiadne majetkové práva na účet žiadneho z oprávnených nositeľov majetkových práv k predmetom ochrany a naopak neoprávnene uplatňuje nároky, ktoré mu nepatria. Žalovaný vychádzajúc zo štatistiky predloženej v konaní žalobcom na webovom portáli www.crz.gov.sk <<http://www.crz.gov.sk>> vyhľadal 10 výhradných licenčných zmlúv, týkajúcich sa predmetov ochrany, ktoré mali byť zo strany žalovaného neoprávnene použité. Z týchto zmlúv je však zrejmé, že na vytvorení audiovizuálneho/-ných diela/-iel sa podieľajú autori ako pôvodcovia diela (v týchto prípadoch autori prekladov, resp. autori úpravy dialógov), pričom ide v žalovaným vybraných prípadoch menovite o nasledovných autorov - T. C., H. G., G. I., Y. B., H. P., G. O. H. T. W. (ďalej spoločne „Autori“). Z vyššie uvedených zmlúv však zároveň vyplýva, že Autori sa síce autorsky podieľali na výrobe audiovizuálnych diel (konkrétnych predmetov ochrany - napr. seriálu Gomora, filmu Dokážte mi vinu atď.), zároveň však tí istí Autori zmluvami udelili RTVS ako výrobcovi zvukovo-obrazového záznamu (pozri čl. IV posledný odsek zmlúv) súhlas, aby RTVS ich dielo použila spôsobom dohodnutým v Článku IV. zmluvy (pozri čl. II bod 1. zmlúv). Následne podľa čl. IV zmlúv Autori zmluvami udelili RTVS výhradný súhlas (výhradnú licenciu) na všetky spôsoby použitia konkrétneho predmetu ochrany, okrem iného aj na verejný prenos diela a/alebo rozmnoženiny diela akýmkoľvek spôsobom, a to aj sprístupňovania diela a/alebo jeho rozmnoženiny verejnosti. Autori sa tiež v čl. V. zmlúv zaviazali neudelieť tretej osobe licenciu na spôsoby použitia udelené výhradnou licenciou vyplývajúcou z týchto Zmlúv a tiež sa zaviazali konať tak, aby RTVS nebránil vo využití jej majetkových práv vyplývajúcich z postavenia výrobcu zvukovo - obrazového záznamu. Z uvedených zmlúv teda jednoznačne vyplýva, že v týchto prípadoch by nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neoprávneného použitia predmetu ochrany ako oprávnenému nositeľovi práv prislúchal jedine a výlučne RTVS (a nie Autorom samotným ako pôvodcom predmetov). Nadarmo by potom aj žalobca preukazoval, že zastupuje napr. pána G. I. ako autora prekladu k seriálu Sherlock, keď pán I. na základe výhradnej licencie de iure previedol výkon svojich majetkových práv na RTVS ako výrobcu zvukovo-obrazového záznamu. A teda vo vzťahu k uplatňovaniu bezdôvodného obohatenia k predmetu ochrany „preklad tretej série seriálu Sherlock“ by žalobca svoju aktívnu vecnú legitimitáciu preukázal výlučne predložením zmluvy o zastupovaní RTVS, z ktorej by bolo zrejmé, že RTVS ako oprávnený nositeľ práv dáva žalobcovi do správy svoje majetkové práva prislúchajúce k predmetu ochrany „preklad tretej série seriálu Sherlock“. Vzhľadom na doslova obsahujú identickosť zmlúv RTVS nim predložených bol potom namieste odôvodnený skutkový predpoklad, že absolútne identické zmluvy uzatvára RTVS s každým autorom akéhokoľvek predmetu ochrany, ktorý následne v rámci svojich programových služieb RTVS vysiela a práve takýmito výhradnými licenčnými zmluvami si vysporadúva vzťahy s autormi predmetov ochrany, použitých v rámci svojej programovej služby. Zároveň - ak takéto zmluvy uzatvára RTVS, o to viac musia uzatvárať (a uzatvárajú) obdobné výhradné licenčné zmluvy s autormi predmetov ochrany aj súkromní vysielaťelia. Žalovaný žiadal a navrhol súdu, aby súd postupom podľa § 189 CSP a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Markíza všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Willow a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu. Žalovaný tiež žiadal, aby súd postupom podľa § 189 CSP a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj (spoločnosť MAC TV s.r.o.) všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Willow v roku 2016 a na základe ktorých bol zároveň oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, žiadal, aby súd postupom podľa § 189 CSP a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Hry o život v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, žiadal, aby súd postupom podľa § 189 a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať film Jednotka príliš rýchleho nasadenia v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, žiadal, aby súd postupom podľa § 189 a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie DAJTO, ktorým je spoločnosť MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať seriál Walker, texaský ranger v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému seriálu v roku 2016, žiadal, aby súd postupom podľa § 189 CSP a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielať seriál Naši v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál, žiadal, aby súd postupom podľa § 189 a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy

o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' seriál Aféry v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál. Súd na žalovaným uplatnené návrhy na dokazovanie nijakým spôsobom počas konania nereflektoval, procesne nerozhodol o tom či ich vykoná alebo nie a v rozsudku vôbec nevysvetlil, prečo (z akých dôvodov) žalovaným navrhované dokazovanie nevykonal (prečo žalovaným navrhované dokazovanie nebolo spôsobilé vniesť podstatné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej). 3.2.3 K (ne)primeranosti licenčných odmien, ktoré žalobca prezentuje ako „obvyklé“. Žalovaný v konaní uplatnil aj argumentáciu súvisiacu so skutočnosťou, že licenčná odmena podľa sadzovníka žalobcu, slúžiaca v úplne rovnakej výške aj ako základ pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia (keďže je uplatňovaná žalobcom v prípade licenčných zmlúv uzavretých v roku 2016 a teda žalobcom prezentovaná ako „obvyklá“), niekoľkonásobne vyššia než je licenčná odmena v štátoch EÚ, je samotná táto skutočnosť indíciou zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu a to s odkazom na rozsudky Súdneho dvora EÚ (bod 87 rozsudku C-351/12 OSA, bod 38 rozsudku C-395/87 Tournier a bod 25 rozsudku C-110/88 Lucazeau, bod 88 rozsudku C-351/12 OSA a bod 27 rozsudku C-52/07 Kanal 5 a TV 4). Uvedené ESD opätovne potvrdil aj vo svojom rozsudku vo veci C-177/16 zo 14.09.2017. Následne potom právny význam tohto zistenia pre konanie vo veci samej spočíva v tom, že ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzovníku pre rok 2016 a teda aj v 218-tich licenčných zmluvách, ktorými súčasne žalobca odôvodňuje aj výšku uplatňovaného údajného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods.2 písm. a) z. č. 136/2001 Z. z., je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods.1 Obchodného zákonníka, a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka. Inými slovami, ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku vyplývajúcich z § 451 O. z. (čo žalovaný tvrdí, že nárok preukázaný nie je), súd mu nesmie podľa § 3 ods.1 O. z. prípadne podľa § 265 Obchodného zákonníka poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť nevyhnutne k strate sporu na strane žalobcu a teda k zamietnutiu žaloby. Ak je výška obvyklej licenčnej odmeny zistená súdom z 218-tich licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia na trhu a teda z absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 O. z., nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z nepráva právo, keď mu priznal právnu ochranu. Ak je prejavom zneužitia dominantného postavenia výška licenčnej odmeny v sadzovníku žalobcu (cenová praktika zneužitia dominantného postavenia), ktorá je identická ako výška licenčnej odmeny v licenčnej zmluve, ktorou sa preukazuje „obvyklá“ odmena a súčasne je nárok uplatňovaný v tomto konaní dvojnásobkom takejto odmeny, je v prípade, ak Protimonopolný úrad rozhodne o zneužití uplatňovaním neprimeraných odmien, jednoznačne naplnená hypotéza právnej normy § 3 ods.1 O. z. a súd by v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR žalobcovi nemal priznať právnu ochranu. Nemožno opomenúť ani fakt, že žalovaný do konania vniesol argumentáciu opierajúcu sa o čl. 101 a 102 ZFEÚ, o ktorej očakával, že súd sa s ňou patričným spôsobom vysporiada. A najmä tiež žalovaný očakával, že súd splní svoju zákonnú povinnosť a v súlade s § 158 CSP sa obráti na Protimonopolný úrad SR a Európsku komisiu. Súd sa však posudzovaniu údajného nároku žalobcu prizmou tejto argumentácie vyhol s odôvodnením, prezentovaným v bode 100 odôvodnenia rozsudku, že v tomto konaní sa nerozhoduje o tom, či žalobca porušil alebo neporušil ustanovenia o hospodárskej súťaži. Záver súdu je nesprávny. Už len tým, že žalovaný argumentoval aj s odkazom na čl. 101 a 102 ZFEÚ, bolo povinnosťou súdu aj bez tejto argumentácie - keďže platí zásada iura novit curia a to viac ak to žalovaný v spore výslovne namietal, posudzovať vec aj prizmou týchto ustanovení. Citoval z rozsudku ESD vo veci C-177/16 zo 14.9.2017. Žalovaný svoje tvrdenia o neprimeranosti výšky žalobcom uplatňovaných licenčných odmien navrhol vykonanie dokazovania komparatívnou analýzou licenčných poplatkov vypracovanou spoločnosťou KMPG. Namietal, že v prípade dôkazu porovnávací štúdiá - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo 14.3.2016 sa súd v rozsudku s týmto dôkazom vôbec nevysporiadal. Dokonca v bode 91 odôvodnenia súd uviedol, že dôkaz na posúdenie výšky licenčných odmien strany nenavrhol. Žalovaný takýto dôkaz navrhol a súdu predložil. K analýze licenčných platieb uviedol, že porovnáva licenčné podmienky a licenčné odmeny na území viacerých štátov Európy, čo pochopiteľne nie je ničím iným ako dôkazom o „obvyklej licenčnej odmene“ uplatňovanej za rovnaký spôsob použitia predmetov ochrany inými organizáciami kolektívnej správy zastupujúcimi rovnako nositeľov práv k audiovizuálnym dielam podobne ako žalobca. Uvedené žalovaný navrhol práve z dôvodu, že žalobca má v SR monopolné postavenie pokiaľ ide o kolektívnu správu práv autorov k audiovizuálnym dielam a ním samým kreovaná „obvyklá“ licenčná odmena preto nemôže byť výlučným podkladom pre rozhodnutie súdu. S odkazom na rozhodovaciu prax, na ktorú poukazuje

súd v bode 96 odôvodnenia rozsudku možno súhlasiť so záverom súdu, že „možno sadzobníku v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej odmeny“. To však neznamená, že neexistujú výnimky, kedy hodnotu meradla výšky obvyklej odmeny sadzobníkom priznať nemožno. A to práve vtedy, ak je sadzobník výsledkom zneužitia dominantného postavenia organizácie kolektívnej správy na trhu. O takomto podozrení podal žalovaný prostredníctvom Zväzu hotelov a reštaurácií (ako jeho člen) 19.12.2016 oznámenie na Protimonopolný úrad podaním, ktoré založil do súdneho spisu a ktorého odôvodnenie súčasne poňal do svojej procesnej obrany. Má za to, že jeho dôkazná snaha vo forme predloženia Analýzy licenčných poplatkov a rovnako tvrdenia obsiahnuté v oznámení adresovanému Protimonopolnému úradu bola na mieste. Bolo teda povinnosťou súdu riadne sa tvrdeniami a dôkazom žalovaného riadne zaoberať. Navyše, k dôkaznému bremenu vo vzťahu k „primeranosti“ odmien ESD uvádza, že „...organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané, a to na základe objektívnych okolností majúcich vplyv na náklady na správu alebo odmeňovanie nositeľov práv.“ (bod 61 rozsudku C-177/16). Žalovanému teda vyplýva iba povinnosť tvrdiť, že odmena žalobcu je neprimeraná (bez povinnosti preukazovať obvyklú odmenu) a žalobca (s poukazom na bod 61 rozsudku ESD C-177/16) je práve tou osobou, ktorá má tvrdenie o neprimeranosti riadne vyvrátiť a preukázať primeranosť odmien na základe objektívnych kritérií (medzi ktoré možno jednoznačne zaradiť aj riadne preukázanie počtu zastupovaných nositeľov práv a riadne preukázanie počtu spravovaných predmetov ochrany), čo sa v konaní nestalo. Naopak, žalobca bez toho, aby riadne tvrdil a sám preukázal objektívne kritériá primeranosti výšky licenčných odmien, napísal vyjadrenie k dôkazu žalobcu, pričom sám procesne účinne nesplnil svoju, žalovaným vyššie uvedenú, dôkaznú povinnosť. A to všetko bez toho, aby si súd uvedomil, že dôkazné bremeno v tomto smere opäť zaťažuje žalobcu a že analýzu licenčných poplatkov žalovaný predložil z procesnej opatrnosti, nad rámec vlastnej dôkaznej povinnosti. Naopak žalobca, hoci má v tomto smere dôkazné bremeno (pozri rozsudok ESD vo veci C-177/16, bod 61) nevyprodukoval žiaden dôkaz o opaku skutočností uvedených v analýze. Akokoľvek, súd už len tým, že sa riadne nevysporiadal s prípadnou (ne)aplikáciou § 3 O. z. na prejednávanú vec, porušil pozitívny záväzok štátu chrániť poctivú hospodársku súťaž, hoci tento pozitívny záväzok vyplýva z Ústavy SR každému orgánu verejnej moci. Ako totiž uviedol Ústavný súd SR v rozhodnutí vydanom pod sp. zn. PL. ÚS 14/2014, bod 40: „Slovenská republika zaručuje ochranu a podporu hospodárskej súťaže vo fáze tvorby práva aj vo fáze aplikácie práva. Vo fáze aplikácie práva ochranu a podporu hospodárskej súťaže sú v Slovenskej republike povinné poskytovať všetky orgány Slovenskej republiky v rozsahu zverenej právomoci, nielen Protimonopolný úrad Slovenskej republiky...“. A to z dôvodu, ktorý vo svojej rozhodovacej praxi pomenoval Najvyšší súd SR v rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 8Sžhu/1/2012. Rozsudok súdu, preto možno aj z ohľadom na uvedené považovať za predčasný. Žalovaný súdu poskytol množstvo tvrdení i dôkazov nad rámec svojej povinnosti tvrdiť a preukazovať rozhodné skutočnosti, vo vzťahu ku ktorým očakával, že súd procesne relevantným spôsobom k nim záujme právne korektný postoj. Súd však toto opomenul a vydal svojvoľný, nepreskúmateľný, predčasný rozsudok, vychádzajúci z nedostatočného, povrchného a teda nesprávneho právneho posúdenia veci. 3.3 K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.2 CSP - Ak súd nemienil žalobu žalobcu zamietnuť ani po zvážení všetkej právnej a skutkovej argumentácii žalovaného (ktorá už samotná poukazuje na nedôvodnosť žaloby a potrebu jej zamietnutia v celom rozsahu), tak potom mal súd riadne zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu žalovaného na prerušenie konania. V opačnom prípade je rozsudok súdu predčasný a z toho dôvodu nezákonný (a teda aj vecne nesprávny). Nesprávnosť výroku I. napádaného rozsudku (ktorý má povahu uznesenia, voči ktorému CSP nepripúšťa odvolanie, a voči ktorej sa možno brániť výlučne napadnutím rozsudku v merite veci, t. j. voči výroku II rozsudku, prostredníctvom odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.2 CSP možno vzhliadať v tom, že súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, podľa slov súdu „po zvážení konkrétnych okolností prípadu“ (bod 101 odôvodnenia rozsudku). Urobil tak bez toho, aby vyšpecifikoval, ktoré konkrétne okolnosti prípadu to boli, po zvážení ktorých dospel k názoru, že prerušenie konania v zmysle návrhu žalovaného nie je potrebné. Takýto záver súdu, sa preto javí ako arbitrárny a nepreskúmateľný, keďže žalovaný nie je schopný brániť sa voči „konkrétnym okolnostiam“, ktoré súd bral pri svojom rozhodovaní o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do úvahy, keďže ich žalovaný z vágneho odôvodnenia súdu v tejto časti nevie identifikovať. Ak by súd tieto „konkrétne okolnosti“ výslovne v odôvodnení rozsudku uviedol, žalovaný by bol schopný uviesť, či súd „konkrétnu okolnosť prípadu“ mal alebo nemal brať do úvahy a prečo tak (ne)mal urobiť. Zároveň by sa žalovaný vedel brániť a argumentovať vo vzťahu k prípadnej nesprávnej úvahe súdu vo vzťahu k takýmto presne špecifikovaným okolnostiam. Súd dospel k nepreskúmateľnému (a teda aj k procesne nesprávnemu) záveru o tom že „neboli splnené podmienky vymedzené zákonom na prerušenie konania“ (bod 101 odôvodnenia rozsudku). Aj tento záver súdu nemožno nazvať inak než arbitrárny a nepreskúmateľný. A

to z dôvodu, že súd neuviedol, aké podmienky to podľa jeho názoru sú, a teda ich nemožno skonfrontovať zo znením ust. § 162 ods. 1 písm. a) CSP a overiť, či súd za „podmienky na prerušenie konania“ považuje tie isté, ktoré pre prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) vyžaduje zákon. Súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že „nenastala prekážka postupu konania, pre ktorú by bolo potrebné konanie prerušiť.“ Žalovaný je na rozdiel od súdu presvedčený, že takáto prekážka v čase vydania rozsudku existovala. Zväz hotelov a reštaurácií SR, ktorého je aj žalovaný členom, podal na PMÚ SR v súvislosti s dôvodným podozrením na zneužívanie dominantného postavenia zo strany žalobcu v minulosti až dosiaľ celkovo 3 podnety. Posledný podnet, ktorý žalovaný (a aj žalobca) založil do súdneho spisu, a ktorého argumentáciu prevzal žalovaný aj do svojej procesnej obrany, bol podaný 19.12.2016. Keďže vo vzťahu k poslednému podnetu, podanému na PMÚ SR 19.12.2016, PMÚ SR už uplatnil svoju právomoc v zmysle § 22 ods.1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. a začal vykonávať prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z. z., tak zároveň existovala zákonná prekážka rozhodnutia súdu vo veci samej spôsobom, ktorý by znamenal neúspech žalovaného v spore. Ak má totiž PMÚ SR povinnosť prejudiciálne posúdiť, či konanie na základe oznámenia žalovaného začne alebo nie, už samotná táto skutočnosť môže mať vplyv na konanie o žalobe v predmetnom konaní a súd nesmie právoplatne rozhodnúť vo veci samej. Pretože rozhodnutie súdu v čase, kedy nie je zrejmé či konanie žalovaného je alebo nie je zakázaným konaním v zmysle zákona č. 136/2001 Z. z., je spôsobilé zasiahnuť do práv žalovaného v prípade, že konanie žalobcu naozaj zakázané bolo, o čom ale až neskôr deklaratórne PMÚ SR rozhodne. Tým, že súd neprerušil konanie (hoci chcel žalobe žalobcu vyhovieť), de facto aj de iure sám posúdil otázku aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne PMÚ SR. Uvedený postup súdu je zároveň v rozpore s § 3 CSP, keďže otázku právnej aprobácie (právnej dovolenosti) určovania spôsobu a výšky odmien z hľadiska pravidiel hospodárskej súťaže smie posudzovať výlučne PMÚ SR v zmysle § 22 ods. 1 písm. b), d), a f) z. č. 136/2001 Z. z. O to paradoxnejšie potom vyznieva aj záver súdu o tom, že § 162 ods.1 písm. a) CSP treba vykladať v kontexte § 193 CSP. Rozhodnutie PMÚ SR podľa § 22 ods.1 písm. d) z. č. 136/2001 Z. z. o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa sú v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. zakázané, nie je ničím iným, než rozhodnutím príslušného orgánu (PMÚ SR) o spáchaní iného správneho deliktu. Čiže v prípade, ak by PMÚ SR v budúcnosti na základe oznámenia ZHR SR (ktorého členom je aj žalovaný), podaného 19.12.2016, rozhodol, že činnosť žalobcu je zneužitím dominantného postavenia, tak súd by bol takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP viazaný. Práve preto, aby nedochádzalo k predčasným rozhodnutiam zo strany súdov v prípadoch, kedy existujú otázky, ktoré súdy nie sú oprávnené riešiť, pretože ich v čase súdneho konania riešia príslušné orgány, ktoré na to majú právomoc, sú súdy obligatórne povinné prerušiť súdne konanie, a to až do času, kým sa príslušné orgány neprestanú otázkou podstatnou pre rozhodnutie zaoberať, a súd je potom povinný na výsledok procesného postupu iného príslušného orgánu prihliadnuť a až následne, podľa výsledku vyriešenia otázky na príslušnom orgáne, rozhodnúť vo veci samej. V opačnom prípade je jeho rozhodnutie v merite veci predčasné a teda nezákonné. § 162 ods. 1 písm. a) CSP viaže prerušenie konania na existenciu otázky, ktorú nie je oprávnený riešiť súd, ale naopak iný orgán verejnej moci (napr. PMÚ SR). Pokiaľ príslušný orgán začne vykonávať úkony, ktoré smerujú k vyriešeniu (akýmkoľvek procesným spôsobom) o takej otázke, súd nie je oprávnený v sporovom konaní rozhodnúť, pokiaľ si nie je istý konečným (či už meritórnym alebo nemeritórnym) výsledkom správneho orgánu vo vzťahu k takej otázke. Jediné kritérium, na ktoré má súd pri rozhodovaní o (ne)prerušovaní konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP prihliadať, je, či v čase takého rozhodovania (ne)existuje otázka, dotýkajúca sa predmetu sporu, ktorú nie je súd oprávnený riešiť, keďže jej riešenie spadá do právomoci iného orgánu verejnej moci, a zároveň či príslušný orgán o tejto otázke už právoplatne rozhodol, prípadne či svoj procesný postup (pred konaním alebo v konaní) o tejto otázke ukončil inak. Žalovaný pritom vo svojom návrhu na prerušenie konania explicitne uviedol právnu argumentáciu, prečo je otázka zneužitia dominantného postavenia žalobcu právne významná vo vzťahu k rozhodnutiu súdu vo veci samej, ktorá sa týka vzťahu (ne)primeranosti licenčnej odmeny a výšky bezdôvodného obohatenia, odvíjajúcej sa práve od takto žalobcom neprimerane stanovenej licenčnej odmeny, ktorú žalobca prezentuje ako obvyklú. V tomto smere preto odvolací súd odkázal aj na argumentáciu predostretú vyššie v bode 3.2.3 tohto odvolania. Súd preto nesprávne právne posúdil návrh na prerušenie konania podľa § 162 písm. a) CSP, keď sa súčasne úplne opomenul vysporiadať s právnou argumentáciou i eventuálnou aplikáciou § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, čím opäť zaťažil konanie i napádané rozhodnutie takou vadou, ktoré predstavuje zásah do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a zakladá odvolací dôvod. Nemožno opomenúť ani fakt, že žalovaný do konania vniesol argumentáciu opierajúcu sa o čl. 101 a 102 ZFEÚ, o ktorej očakával, že súd sa s ňou patričným spôsobom vysporiada. A najmä tiež žalovaný očakával, že súd splní svoju zákonnú povinnosť a v súlade s § 158 CSP sa obráti na Protimonopolný

úrad SR a Európsku komisiu. 4. Trovy odvolacieho konania Pre prípad úspechu v odvolacom konaní si žalovaný uplatňuje voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. 5. Odvolací návrh - Žalovaný na základe všetkých vyššie uvedených skutočností týmto navrhuje odvolaciemu súdu, aby po preskúmaní tohto odvolania vydal nasledovné uznesenie: Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Košice I, č. k. 41Ca/5/2017, zo 14.3.2019, v častiach výroku I., II a IV. zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd ukladá súdu prvej inštancie, aby o trovách odvolacieho konania rozhodol v novom rozhodnutí vo veci samej.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca (č. l. 425), ktorý poukázal na to, že žalovaný podal voči rozsudku, v častiach výroku II. a IV. odvolanie z 23.4.2019 s tým, že žiada aj súdny prieskum výroku I. rozsudku. I. Žalovaný v odvolaní uvádza, že napádaný rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne nesprávny, nezákonný, vychádzajúci z nesprávneho posúdenia skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia, nepreskúmateľný pre zmätočnosť i nedostatkov dôvodov a citoval z neho. II. Poukázal na to, že žalovaný v bode 3.1 odvolania uvádza, že „súd zaťažil napádaný rozsudok vadou zmätočnosti a nepreskúmateľnosti tým, že predmetnú vec posudzoval, okrem iného vo veľkej miere aj prizmou právnej úpravy, ktorá nebola v tomto spore aplikovateľná. Tým, že odôvodnenie rozsudku vychádza z neaplikovateľnej právnej úpravy, nieje správnosť právnych záverov súdu zo strany žalovaného preskúmateľná, a bez ďalšieho preto nezákonná a nesprávna. Žalobca sa od žalovaného domáhal v konaní vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016. Úlohou súdu v konaní teda bolo posúdiť dôvodnosť žalovaného nároku, z právnych vzťahov, ktorý údajne vznikali v dňoch od 1.1.2016 (a teda až v období účinnosti z. č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon). Súd ale v danom prípade aplikoval normy zákona č. 618/2003 Z. z....". Je pravdou, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa z. č. 185/2015 Z.z. (ďalej aj len AZ) s poukazom najmä na § 19, § 79, § 164, § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) AZ a tiež s poukazom na § 458a a § 442a ods. 2 O. z.. Z odôvodnenia rozsudku skutočne vyplýva, že súd nárok žalobcu neposudzoval podľa z. č. 185/2015 Z.z. ale podľa zákona č. 618/2003 Z.z. (ďalej Starý AZ). Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že súd aplikoval pri rozhodovaní nesprávnu právnu normu a je teda daný dôvod na podanie odvolania podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, tak žalobca poukazuje na to, že táto skutočnosť síce môže byť formálnym dôvodom na podanie odvolania, avšak táto skutočnosť nemala v konečnom dôsledku vplyv na posúdenie existencie nároku žalobcu, čo do právneho základu a táto skutočnosť nemala vplyv na nesprávnosť rozhodnutia súdu vo veci samej. Pre posúdenie nároku žalobcu podľa AZ aj podľa Starého AZ boli relevantné také ustanovenia daných predpisov, ktoré sú svojim znením identické alebo obsahom takmer rovnaké, kedy nárok žalobcu je čo do právneho základu aj výšky dôvodný a preukázaný ako podľa AZ tak aj podľa Starého AZ. III. Žalovaný v odvolaní uvádza, že súd sa nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s námietkami žalovaného k absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalovaný tvrdí, že súd postupoval nesprávne, keď aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu vyvodil zo skutočnosti, že žalobcovi boli Ministerstvom kultúry SR (ďalej aj ako MK SR) vydané oprávnenia na výkon činnosti organizácie kolektívnej správy. Trvá na tom, že súdu riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú oprel najmä o: oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného MK SR v znení podľa rozhodnutia MK SR č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11.5.2010 a oprávnenie na výkon kolektívnej správy vydané MK SR č.k. MK-1587/2016-232/10421, vydaného 18.8.2016, zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral rozšírené hromadné licenčné zmluvy a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> a zoznamy navyše založil do spisu, o príslušné ustanovenia AZ (najmä § 19, § 79, § 164, § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d)). Súd v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Ponímanie preukázovania aktívnej vecnej legitímácie, tak ako to žiada žalovaný, je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov a tiež na ochranu dobromyseľných používateľov. Žalobca preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne. Uplatnil si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa AZ, kedy poukázal na to, že: Podľa § 164 ods.1 prvá veta AZ „Organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade v vydaných oprávnení, ak o to nositeľ práv požiada." Podľa § 164 ods.5 AZ „Nositeľ práv zastupovaný organizáciou kolektívnej správy podľa ods.1 je oprávnený vylúčiť písomne kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich predmetov ochrany a v

odbore kolektívnej správy práv v súlade vydaním organizácie kolektívnej správy, pokiaľ nejde o výkon správy práv podľa § 146. Nositeľ práv je povinný písomne informovať organizáciu kolektívnej správy o vylúčení kolektívnej správy svojich majetkových práv podľa prvej vety pred uzavretím zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie jeho predmetu ochrany., inak platí, že k vylúčeniu kolektívnej správy nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy v pôvodne dohodnutom rozsahu." Žalobca preukázal, že je oprávnený v zmysle § 79 ods.1,5 AZ uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, a to jednak za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 AZ na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní podľa § 164 AZ. Ďalej poukázal a citoval znenie § 79 ods.2, § 79 ods.3, § 169 ods.4, § 165 ods.1, § 143 ods.1 AZ. Majetkové práva sú uvedené v § 19 AZ. AZ v § 58 ods.1 demonštratívne uvádza, čoho sa môže autor, do ktorého práva (t.j. aj majetkového práva) sa neoprávnenne zasiahlo. Jedným z nárokov autora je v zmysle § 58 ods.1 písm. i) AZ vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy tohto nároku sa v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) AZ môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy, pričom zároveň ale v zmysle § 169 ods.4 AZ je organizácia kolektívnej správy dokonca aj povinná sa domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Túto povinnosť nemá iba v tom prípade, pokiaľ nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne. § 456 prvá veta O. z., na ktoré žalovaný poukazuje, síce uvádza, že predmet bezdôvodného obohatenia sa má vydať tomu, na úkor koho sa získal, avšak z osobitnej právnej úpravy v AZ, ktorá má v danom prípade prednosť vyplýva, že organizácia kolektívnej správy sa môže a zároveň aj musí domáhať jeho vydania a teda povinný subjekt má povinnosť jej ho vydať. Z právnej úpravy AZ teda vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 AZ v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany a pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Vzhľadom na platnú právnu úpravu a vzhľadom na skutočnosť, že : nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe a že žalobca má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia a že nositelia práv sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia a že žalobca má za to, že je hospodárne domáhať sa voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, je žalobca oprávnený a aj povinný domáhať sa voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa žaloby. Súd posudzoval nárok žalobcu podľa Starého AZ, kedy však opätovne aj v prípade aplikácie Starého AZ žalobca preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu s poukazom na: oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného MK SR v znení podľa rozhodnutia MK SR č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 a oprávnenie na výkon kolektívnej správy vydané MK SR č.k. MK-1587/2016-232/10421, vydaného 18.8.2016, zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu a žalobca zoznamy navyše založil do spisu, príslušné ustanovenia Starého AZ - a to najmä o § 56 ods.1 písm. g), § 57 ods.1, § 81 ods.1 písm. i) a § 84 ods.1. Citoval znenie § 84 ods.1 Starého AZ a uviedol, že cit. ust. malo v praxi závažný nedostatok, a síce nemožnosť udelenia predchádzajúceho súhlasu organizáciou kolektívnej správy. Preto zákonodarca riešil uvedenú situáciu pri niektorých spôsoboch použitia, vrátane verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, v AZ v § 79 a § 80 o rozšírenej hromadnej licenčnej zmluve. V zmysle tejto novej právnej úpravy je výslovne možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila aj licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez reálnej možnosti riešiť udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu a aby na druhej strane bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel. Práve, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo veľmi obtiažne zisťovať a

kontrolovať používanie predmetov ochrany a uplatňovať svoje práva individuálne, a na druhej strane kedy je pre používateľov získavať individuálne súhlasy nositeľov práv obťažné, resp. takmer nemožné a pokiaľ áno tak iba so značnými ekonomickými nákladmi, je v právnej úprave Starého AZ a AZ (a nielen v právnej úprave SR) založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy, inštitút § 84 ods.1 Starého AZ a osobitne inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Takýmto spôsobom štát zabezpečuje realizáciu verejného záujmu - ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv v zmysle medzinárodného práva a zjednodušuje legálny prístup k používaniu predmetov ochrany širokej verejnosti. Tvrdenie žalovaného, že žalobca môže preukázať aktívnu vecnú legitimáciu iba tak, že preukáže konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec, v akom rozsahu a pre ktoré konkrétne predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv, a zároveň preukáže, že sa jedná o také konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj neoprávnene použil, je v prípade hromadného používania predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami v hlbokom rozpore s princípmi, na ktorých je AZ a aj Starý AZ založený, je ignoranciou inštitútu kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. V zmysle vyššie uvedeného žalobca nesporne preukázal aktívnu vecnú legitimáciu, už či by táto bola posudzovaná podľa AZ alebo Starého AZ. Žalovaný v odvolaní konštatuje, že menné zoznamy nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom ako aj zoznamy zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má žalobca založenú reciprocitu pri zastupovaní nie sú spôsobilými dôkazmi. Zmluvy o zastupovaní s nositeľmi práv, ktoré žalobca založil do spisu a recipročnú zmluvu založenú žalobcom do spisu žalovaný označil za absolútne neplatné právne úkony. Žalovaný tiež uvádza, že zo štatistiky vysielania, založenej žalobcom do spisu „nieje možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, a teda ani nieje možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv a teda nieje možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to ktoré dielo do správy.“ Žalovaný v duchu spochybňovania a neuznávania všetkého čo žalobca uvádza v konaní tvrdil aj to, že štatistiku vysielania na vybraných televíznych staniciach v r. 2016 považuje za nedôveryhodnú, nakoľko mu nieje známy zdroj. Žalovaným uvádzané tvrdenia namieta ako nepravdivé. Uviedol, že z nim predloženej štatistiky je možné zistiť, aké predmety ochrany boli vo vysielaní vybraných televíznych staníc použité a kto je nositeľom práv k predmetom ochrany, že zoznamy uverejnené na webovom sídle žalobcu sú platné a záväzné, rovnako tak zmluvy predložené žalobcom, kedy len opätovne zdôrazňujeme, že zoznamy a zmluvy boli v r. 2016 predkladané MK SR v zmysle § 148 AZ v súvislosti s konaním o vydanie oprávnenia. Opätovne prehlásil, že o žiadnej z predložených zmlúv nebolo právoplatne rozhodnuté, že je neplatná, ani sa nevedie a ani nikdy nevedlo žiadne konanie o určenie ich neplatnosti. IV. Žalovaný v odvolaní voči Rozsudku opätovne uvádza, že v prípade audiovizuálnych diel nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti, že v prípade uvedených diel ide o tzv. spoločné dielo, a potom ex lege vykonáva majetkové práva producent, resp. vysielateľ analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát. Na základe neudržateľných právnych úvah žalovaný v snahe presvedčiť súd o neexistencii jeho nároku dokonca konštatuje, že žalobca v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Opätovne uviedol, že audiovizuálne dielo nieje podľa AZ spoločným dielom, ale dielom s osobitnou právnou úpravou (§ 82 až 86 AZ), na ktoré sa podľa § 83 AZ primerane použijú § 15 AZ. Audiovizuálne dielo nebolo považované za spoločné dielo v právnom režime zamestnaneckého diela ani podľa Starého AZ, ale za osobitný druh diela spoluautorov, ako to vyplýva z § 5 ods.2 Starého AZ. Aplikácia analógie zamestnaneckého diela je teda vylúčená a ani producenti ani vysielatelia nevykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel ex lege. Podľa autorskoprávnej úpravy je v prípade audiovizuálneho diela potrebné rozlišovať: majetkové práva autora a iných nositeľov práv k dielu podľa § 19 AZ (§ 18 Starého AZ), majetkové práva výrobcu audiovizuálneho záznamu podľa § 118 AZ (majetkové práva výrobcov, zvukovoobrazových záznamov a iných nositeľov práv k zvukovoobrazovým záznamom § 66 Starého AZ), majetkové práva vysielateľa podľa § 125 AZ (§ 68 Starého AZ). V zmysle § 2 AZ sa však úprava AZ vzťahuje na autorov vo vzťahu k dielu, na výrobcu audiovizuálneho záznamu len vo vzťahu k audiovizuálnemu záznamu a pokiaľ ide o a vysielateľa tak len vo vzťahu k vysielaniu. Nie každý audiovizuálny záznam je audiovizuálne dielo a nie každý výrobca audiovizuálneho záznamu je výrobcom originálu audiovizuálneho diela. Majetkové práva autorov audiovizuálneho diela by síce mohli vykonávať aj výrobcovia prvého originálu audiovizuálneho diela (t.j. producenti) avšak výlučne za osobitných podmienok stanovených v § 86 AZ a § 55 Starého AZ, ktorých existencia však nebola v konaní preukázaná. Podľa Starého AZ (§ 55 ods. 2) mohli vykonávať výrobcovia originálu audiovizuálneho diela (t.j. producenti) majetkové

práva autorov k audiovizuálnym dielam (t.j. práva pôvodných nositeľov práv), avšak len vo vzťahu k dielu vytvoreného po 1.2.2007 a zároveň len za predpokladu kumulatívneho naplnenia nasledovných osobitných podmienok - uzatvorenie písomnej zmluvy s audiovizuálnym autorom, ktorou výrobca získal súhlas na vyhotovenie originálu tohto diela, dohoda v zmluve s autorom na odmene za vytvorenie diela a dohoda sa s autorom na odmene a spôsobe jej určenia osobitne za jednotlivé použitie tohto diela. Podľa § 86 AZ môže výrobca originálu audiovizuálneho diela (t.j. producent) avšak vytvoreného len po 1.1.2016 vykonávať majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu a audiovizuálne použitému dielu, ak od autorov získal písomný súhlas na vytvorenie diela alebo použitie audiovizuálne použitého diela a dohodol sa s nimi na odmene za vytvorenie diela alebo použitie audiovizuálneho diela alebo spôsobe jej určenia osobitne za každé jednotlivé použitie audiovizuálneho diela. Tvrdenie žalovaného, že žalobca v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, ale sú to producenti či dokonca vysielatelia a to ex lege je v priamom rozpore s AZ aj Starým AZ. Pokiaľ ide o žalovaným predložené zmluvy medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov, z týchto vyplýva, že sa autori zaviazali pre RTVS vyhotoviť pre už existujúce audiovizuálne dielo preklad, prípadne úpravu dialógov. Samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu audiovizuálneho diela a má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu, prípadne zvukovo-obrazového záznamu atómu zodpovedajúce práva ale nie producenta podľa vyššie uvedeného. Navyše autori prekladov a dialógov uvedení v predmetných zmluvách písomne neoznámili žalobcovi vylúčenie daných predmetov ochrany z kolektívnej správy. Tiež poukázal na to, že licenčné odmeny, ktoré používatelia na základe rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú žalobcovi v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami sú stanovené paušálnou sumou, kedy predom nie je známe, ktorému nositeľovi práv a za použitie, ktorých diel bude vyplatená. Samotné rozdeľovanie odmien je už na ťarchu a zodpovednosť žalobcu, kedy odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa. Žalovaným predložené zmluvy s RTVS tak nemajú posúdenie nároku žalobcu žiadnu relevanciu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že autori dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát tak opätovne uviedol, že žalovaný opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela, a opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobom použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela. Z vyššie uvedeného je nesporné, že producenti či vysielatelia nevykonávali a nevykonávajú majetkové práva autorov audiovizuálnych diela ex lege podľa AZ ani podľa Starého AZ. V Žalovaný v odvolaní uvádza, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD, sú: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti - t.j. ubytovaní hostia na izbe. Žalovaný tvrdí, že sa žalobcovi sa nepodarilo preukázať tzv. novú verejnosť. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc. Žalobca už v žalobe uviedol, že žalovaný je prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Hotel Chemes, že poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby a že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení realizoval v r. 2016 verejný prenos technickými zariadeniami. Prevádzkovanie ubytovacieho zariadenia a poskytovanie ubytovacích služieb nesporne znamená ubytovávanie hostí. Žalovaný nespochybnil že vr. 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Chemes a v rámci svojej obrany sa v odvolaní snaží presvedčiť súd o zjavnom nezmysle, že aj keď celý rok prevádzkoval ubytovacie zariadenie tak to ešte neznamená, že by sa v jeho ubytovacom zariadení ubytoval čo i len jeden hosť čo i len jednu noc. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdnym dvorom EÚ, tak žalobca v konaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/0, na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10 a na Uznesenie Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.3.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai. Žalovaný v odvolaní opätovne poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-135/10 vo veci SCF c/a Marco Del Corso z 15.3.2012 a namietol, že v jeho prípade v zmysle tohto Rozsudku nebola splnená podmienka „verejnosti“. Predmetom konania pred Súdnym dvorom EÚ sp.zn. C-135/10 však bola otázka, či v prípade poskytovania hudobnej kulisy v čakárni zubného lekára dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. Žalovaný poukazuje na body 83 až 87 uvedeného rozsudku. Žalobca si poukázal na bod 82 uvedeného rozsudku, kedy Súdny dvor EÚ výslovne uvádza, že zdôrazňuje nezastupiteľnú úlohu používateľa a že už rozhodol, že pokiaľ ide

o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 ods. smernice 2001/29. Súdny dvor sa v tomto sa v tomto rozsudku tiež výslovne odvoláva na rozsudok Súdneho dvora EU sp.zn. C-306/05 zo 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, na ktorý sme vo svojich podaniach už opakovane poukázali. V ten istý deň ako Súdny dvor rozhodol vo veci SCF c/a Marco Del Corso sp.zn. C-135/10, teda 15.3.2012, rozhodoval aj vo veci verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach, kedy prijal vyššie uvedený Rozsudok sp.zn. EU C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, na ktorý sme poukázali. V tomto rozsudku sa Súdny dvor EÚ opätovne sa zaoberá pojmom verejný a verejný prenos, kedy jeho stanovisko je rovnaké ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a v bode 42 koná záver: Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnú. Súdny dvor aj v tomto rozsudku odkazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-306/05. To, že sa súd podrobne nezaoberal žalovaného zjavne neudržateľnými interpretáciami judikatúry Súdneho dvora EÚ nemožno považovať za vadu rozsudku, ako sa to snaží žalovaný interpretovať. Žalovaný ako člen Zväzu a hotelov reštaurácií SR (ďalej ZHR SR) prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2016 súhlas na používanie predmetov ochrany formou verejného prenosu technickými zariadeniami so SOZA a SLOVGRAM a OZIS, čím získal súhlas týchto organizácii na používanie predmetov ochrany nimi kolektívne spravovanými. Podstatou verejného prenosu však sú nesporné predmety ochrany spravované práve nim, kedy ich vyňatie z verejného prenosu ani technicky nieje možné. Žalovaný v odvolaní uvádza, že žalobca bez udania riadnych skutkových tvrdení a návrhov na vykonanie dokazovania, uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadenosti hotela žalovaného počas obdobia 365 dní v roku a že žalobca skutkovo nevymedzil, na základe čoho takúto výšku uplatňuje a na preukázanie jeho dôvodnosti nenavrhol žiadne dôkazy. Žalovaný tak tvrdí, že žalobca si uplatňuje iba teoretický prospech a že rozsah bezdôvodného obohatenia súvisí s obsadenosťou hotela žalovaného. Žalobca sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda bez licencie, čím zasiahol neoprávnené do autorských práv a kedy výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorá bola v rozhodnom období zvyčajná a ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil. K preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalobca opätovne uvádza, že AZ a aj Starý AZ prísne rozlišuje medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom. AZ a Starý AZ zároveň rozlišuje nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, t.j. odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný pri SOZA akceptuje ale pri žalobcovi namieta. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú vyťaženosť, t.j. obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Opätovne uviedol, že licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a to za licenčnú odmenu. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu - t.j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t.j. v danom prípade vakom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu, nepodstatné a je na používateľovi do akej miery toto právo využíva. Je to obdoba ako licencia napr. na počítačový program, kedy používateľ za licenčnú odmenu získa súhlas používať dielo - počítačový program a s týmto dielom môže dohodnutým spôsobom nakladať a nie je relevantné či a v akom rozsahu licenciu využíva. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V zmysle § 69 ods.6 AZ „Ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec alebo licenciu nevyužije sčasti nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nieje dohodnuté inak.“ V prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, žalobca vychádzal pri jej určení z § 458a a 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy si uplatnil nárok vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Podľa Starého AZ

v prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 56 ods. 1 písm. g) Starého AZ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dokonca vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Pokiaľ teda zvyčajnou, resp. obvyklou odmenou bola odmena stanovená paušálnou sumou, tak aj výška bezdôvodného obohatenia sa má takto zisťovať a je tak irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Relevantné je iba preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal, a relevantné je tiež preukázať aká bola zvyčajná, resp. obvyklá licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný dostal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany a to bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela a ktorých všetkých konkrétnych nositeľov by použil. Žalobca preukázal, že iní používatelia v roku 2016 uzatvárali na dané použitie daných predmetoch ochrany licenčnú zmluvu, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzovníka autorských odmien žalobcu za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015 a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritériom pre podľa sadzovníka dohodnutú licenčnú odmenu, teda nebolo zvyčajné takéto kritérium zohľadňovať. Pokiaľ by súd takto určenú zvyčajnú odmenu neakceptoval, tak by poskytol žalovanému neoprávnenú výhodu a svojim rozhodnutím by tiež poprel povinnosť žalobcu postupovať voči všetkým používateľom za rovnakých podmienok. V tejto súvislosti opätovne poukázal aj na rozsudok SD EÚ sp.zn. C-367/2015 z 27.01.2017 v právnej veci Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich. Žalobca tiež poukazuje na to, že žiadny z rozsudkov SD EÚ nepojednáva a neurčuje pravidla stanovenia spôsobu výpočtu výšky licenčnej odmeny ako to v rozpore s jednotlivými rozhodnutiami SD EÚ žalovaný účelovo prezentuje. Pokiaľ sa teda žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak takýto nárok má, už či by bol posudzovaný podľa AZ alebo Starého AZ, a preukázal ho. Má za to, že súd správne a riadne vyhodnotil dôkaznú situáciu, kedy ustálil záver, že žalovaný neoprávnenne uskutočňoval verejný prenos predmetov ochrany spravovaných žalobcom tak ako to žalobca v konaní uviedol. Súd vo svojom rozsudku správne uviedol, že žalobca tvrdil a aj riadne preukázal uskutočňovanie verejného prenosu žalovaným, kedy predložil oprávnenie udelené MK SR, ktorým získal postavenie organizácie kolektívnej správy, preukázal rozsah zastupovaných autorov v SR a v zahraničí, a to aj predložením niekoľkých uzatvorených zmlúv s autormi a zahraničnými organizáciami kolektívnej správy a taktiež preukázal rozsah predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom verejného prenosu, ktorý žalovaný uskutočňoval. Súd taktiež správne ustálil, že žalobca riadne preukázal, že žalovaný uskutočňoval verejný prenos, nakoľko preukázal, že žalovaný mal vo svojich ubytovacích zariadeniach umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, čo vyplývalo z verejných vyhlásení žalovaného, ktoré mali záväznú povahu a čo žalovaný nepoprel. Dané taktiež vyplývalo zo zmlúv s ostatnými organizáciami kolektívnej správy, ktoré žalovaný každoročne, a aj v r. 2016, uzatváral v zastúpení ZHR SR a čo žalovaný nepoprel, a v zmysle ktorých používal predmety ochrany spravované ostatnými organizáciami kolektívnej správy, ktorých použitie nie je možné technicky oddeliť od použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom. VI. V odvolaní žalovaný súdu vyčíta, že sa nevysporiadal so žalovaným predloženou „Analýzou licenčných platieb spoločnosti KMPG“ z 12.9.2016 (ďalej len Analýza). Pokiaľ ide o žalovaným predloženú Analýzu, táto bola vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ Z podrobnej argumentácie žalobcu k tomuto dôkazu, ktorú sme uviedli v konaní, a na ktorú odkazujeme, je zrejmé, že samotné analýzy v jednotlivých krajinách často nezahŕňajú všetky organizácie kolektívnej správy, a to obzvlášť nie tie, ktoré vykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Autori Analýzy toto nesporne nezohľadňovali a pri viacerých krajinách neboli schopní ani len približne zistiť, aký je podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, resp. pri niektorých odmenách označených ako odmeny autorov audiovizuálnych diel je zrejmé, že patria len istej časti autorov audiovizuálnych diel. Žalovaný opakovane a dôrazne uvádza, že v prípade sadziieb uplatňovaných organizáciou kolektívnej správy, ak sú tieto podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, tak je to treba považovať za indíciu o zneužití dominantného postavenia, čo podľa tvrdenia žalovaného preukázal Analýzou - ale už opomína zdôrazniť, že rozsudky Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukazuje a ktoré pojednávajú o sadzbách organizácií kolektívnej správy zdôrazňujú, že je to len vtedy ak sa porovnanie uskutočnilo na jednotnom základe. Žalovaným predložená Analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Bez ohľadu za skutočnosť, na ktoré sme preukázali vyššie, a to, že samotný základ

porovnania sadziieb je hrubo nepresný a Analýza porovnáva odmeny s úplne odlišným základom, tak aj samotný výpočet údajnej výšky priemerných poplatkov je arbitrárnym spôsobom znížený o rozdiel v hrubom domácom produkte (ďalej HDP) porovnávaných krajín. Analýza uvádza takto určený poplatok ako keby to bol poplatok, ktorý sa v danej krajine aj skutočne vyberá, čo však tak nieje, ako v konaní uviedol. Poukázal tiež na to, že Analýza neobsahuje ani jediný dôkaz o tom, za akú odmenu skutočne bola používateľom daného druhu diel, ku ktorým vykonáva žalobca kolektívnu správu, poskytovaná v r. 2016 licencia na používanie formou verejného prenosu. Odmeny platné podľa sadzobníka žalobcu platné od 1.1.2015 sú platné v rovnakej výške aj k dnešnému dňu. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že rešpektujúc sadzobník žalobcu uzatvorilo za rok 2015 so žalobcom 218 používateľov hromadné licenčné zmluvy a 389 používateľov dohody o urovnaní, v r. 2016 uzatvorilo za uvedené licenčné odmeny 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 275 používateľov dohody o urovnaní. V r. 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 291 používateľov dohody o urovnaní. V r. 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy za rovnaké licenčné odmeny. Je teda zrejmé, že iní používatelia, na rozdiel od žalovaného, ktorý vedome, sústavne a dlhodobo neoprávnene zasahuje do práv autorov, považujú sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Žalobca taktiež dodáva, že žalovaný mal možnosť v prípade, že považoval licenčnú odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu za neprimeranú, podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, v rámci ktorej by súd určil aj výšku licenčnej odmeny. V prípade využitia tohto zákonného inštitútu mohol žalovaný diela daným spôsobom legálne používať. Túto možnosť však žalovaný nevyužil, a naopak vedome používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene. VII. Žalovaný v odvolaní súdu vytýka, že sa riadne nevysporiadal s argumentami žalovaného ohľadne ním tvrdeného zneužívania dominantného postavenia žalobcom a že porušil pozitívny záväzok štátu chrániť poctivú hospodársku súťaž. Žalovaný konštatuje, že súd mal riadne zväžiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu žalovaného na prerušenie konania, pričom nesprávnosť výroku I. Žalovaný v priebehu konania uvádzal, že žalobca nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa práv k predmetom ochrany, na druhej strane však rovnako argumentoval, že žalobca zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu udeľovania licencií na verejný prenos, ktorý je predmetom konania. Už z daného je zrejmé, že argumentácia žalovaného je zjavne rozporná, účelová a demagogická. Žalovaný v priebehu konania konštatoval, že uplatňovanie licenčných odmien podľa sadzobníka žalobcu je jednoznačným prejavom zakázaného zneužívania dominantného postavenia žalobcu na relevantnom trhu a súčasne z toho istého dôvodu ide zo strany žalobcu aj o nekalosúťažné konanie podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a podľa § 265 Obchodného zákonníka nemôže požívať právnu ochranu. Žalovaný zneužitie dominantného postavenia na trhu nerozlučne spája s nekalosúťažným konaním, a teda vykladá § 42 ods. 1 Obchodného zákonníka svojvoľne, nesprávne a v priamom rozpore s jeho znením. Obchodný zákonník (§ 42) definuje dve základné a samostatné podstaty zneužívania účasti na hospodárskej súťaži: nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže, ktoré je upravené osobitným zákonom a kam patrí zneužitie dominantného postavenia na trhu, a o ktorom rozhoduje Protimonopolný úrad a nekalé súťažné konanie, ktoré je upravené Obchodným zákonníkom a o ktorom rozhodujú všeobecné súdy. Nekalosúťažným konaním je napr. klamlivá reklama, klamlivé označovanie tovaru a služieb, vyvolávanie nebezpečenstva zámeny, parazitovanie na povesti, podplácanie, zľahčovanie a porušovanie obchodného tajomstva. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že predmetom prebiehajúceho konania pred súdom nieje rozhodovanie o zneužití dominantného postavenia, ani obchodno-právny vzťah žalobcu a žalovaného, ale vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia autorského práva, ktoré patrí do skupiny občiansko-právnych vzťahov a preto dožadovanie sa aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka - a to § 44 ods. 1 aj § 265 zo strany žalovaného je neudržateľné. Žalobca síce má podľa § 3 z. č. 136/2001 Z.z. postavenie podnikateľa, avšak len na účely tohto zákona. O zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje výlučne Protimonopolný úrad SR (ďalej aj PMÚ SR) v konaní podľa § 25 a nasl. zákona č. 136/2001 Z.z. (ďalej aj len ZoOHS), pričom konanie sa začína vždy z vlastného podnetu úradu. Podľa § 25 ods. 2 z. č. 136/2001 Z.z. úrad môže začať konanie z vlastného podnetu aj na základe písomného oznámenia fyzickej alebo právnickej osoby. V konaní vyšlo najavo, že na PMÚ SR bol podaný podnet ZHR SR zo dňa 17.06.2015, kedy ZHR SR podalo podnet na prešetrenie ním tvrdeného zneužívania dominantného postavenia žalobcom a že PMU SR listom zo 14.7.2015 oznámil ZHR SR, že podnetom sa nebude zaoberať. V konaní vyšlo tiež najavo, že PMÚ SR sa aj v roku 2016 zaoberal podnetom na prešetrenie konania žalobcu ohľadom systému a výšky licenčných odmien, kedy vzhľadom na aspekty a charakter posudzovanej veci podnet odmietol a nezačal konanie. ZHR SR podal 19.12.2016 na PMÚ SR ďalší podnet vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia žalobcu, ktorý je tretím podnetom založeným na tom istom skutkovom a právnom stave. Na základe tohto podnetu PMÚ SR konanie voči nemu dodnes nezačal. Žalovaný v konaní predložil v

odpore návrh, „aby súd konanie v zmysle § 162 ods.1 písm. a) CSP prerušil, a to až do času, kým na základe písomného oznámenia súdu podľa § 158 CSP v spojení s § 25 ods.2 ZOHS Protimonopolný úrad Slovenskej republiky právoplatne nevyrieši otázku, ktorá (i) je podstatná pre rozhodnutie v merite veci a súčasne ju (ii) súd nieje oprávnený riešiť, a síce, či vyššie opísané konanie žalobcu je alebo nie zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu.“ PMÚ SR môže právoplatne vyriešiť otázku iba vydaním právoplatného rozhodnutia. Na PMÚ SR nie je voči žalobcovi vedené žiadne konanie a je bezpochyby neprípustné, aby súd prerušil konanie do skončenia konania na inom orgáne, ktoré v skutočnosti ani nie je vedené, alebo môže byť len hypoteticky v budúcnosti vedené. PMÚ SR vykonáva v zmysle § 22 ods.1 písm. b) ZoOHS prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania, čo nemá v zmysle § 23 ZoOHS povahu správneho konania, a je len výkonom právomoci PMÚ SR skúmať, či má dôvod začať konanie vo veci z vlastného podnetu. Výkon danej právomoci PMÚ SR je neformálny, nie je správnym ani iným konaním, a teda neprichádza do úvahy rozhodnutie PMÚ SR o začatí prešetrovania, ani neprichádza v zmysle uvedeného do úvahy vydanie rozhodnutia PMÚ SR o tom, že prešetrovanie končí a vecou sa ďalej nebude zaoberať a vo veci nezačne správne konanie. Žalobca predkladá súdu Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/45/2018, ktorým zrušil Uznesenie Okresného súdu Martin sp.zn. 17Cb/100/2016-187 o prerušení konania v skutkovo a právne obdobnej veci. Rovnako poukázal a predložil súdu Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/151/2018 ktorý zmenil Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 15Ca/8/2017-138 o prerušení konania v skutkovo a právne obdobnej veci tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici navyše v uznesení poukázal na to, že závery prípadného administratívneho konania pred PMÚ by ani nemali vplyv na posúdenie nároku žalobcu (bod 13. odôvodnenia), uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/67/2019 ktorý zmenil Uznesenie Okresného súdu Košice I sp.zn. 15Ca/2/2017-215 o prerušení konania v skutkovo a právne obdobnej veci tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa či už § 58 ods.1 písm. i) AZ alebo § 56 ods.1 písm. g) Starého AZ nieje však v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej je relevantné dokazovanie zamerané na zistenie zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny, čo je otázkou, ktorá musí byť posúdená práve konajúcim súdom, a to podľa konkrétnych okolností prejednávanej veci. Takéto dokazovanie bolo aj riadne vykonané, pričom súd prvej inštancie svoje závery o zistení zvyčajnej licenčnej odmeny aj riadne odôvodnil. Žalovaný v snahe presvedčiť súd, že má povinnosť postupu podľa § 158 CSP, citoval v odvolaní jednotlivé body z rozsudku Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-177/16, kedy však opomenul uviesť základnú skutočnosť, a to, že predmetný rozsudok bol vydaný v rámci sporu vedeného pred Najvyšším súdom, správnym kolégiom, Lotyšsko medzi organizáciou kolektívnej správy AKKA/LAA a Radou pre hospodársku súťaž, Lotyšsko, ktorý sa týkal pokuty uloženej organizácii kolektívnej správy z dôvodu zneužitia dominantného postavenia. Je nesporné, že predmetom takéhoto konania bolo rozhodovanie príslušného orgánu o zneužívaní dominantného postavenia na trhu a aplikovali sa teda predpisy o hospodárskej súťaži, čo však nieje prípad prejednávaný v konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia. Žalovaný s odkazom na rozsudok vo veci C-177/16 dokonca arbitrárne modifikuje § 151 ods. 2 CSP, s čím sa žalobca nestotožňuje. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, kedy odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci 8Sžhpu/1/2012, tak aj tu ide zo strany žalovaného o účelový a skresľujúci výklad daného rozsudku. V danej veci Najvyšší súd SR prejednával v rámci správneho súdnictva žalobu voči PMÚ SR, kedy danou argumentáciou vysvetľoval, že v rámci konania o zneužívaní dominantného postavenia musí byť aplikovaná aj generálna klauzula zneužívania dominantného postavenia, kedy samotná skutočnosť, že nebola naplnená niektorá zo špecifických skutkových podstát stále nevylučuje naplnenie generálnej klauzuly a teda konania zneužívajúceho dominantné postavenie. Argumentácia žalovaného teda aj v tomto prípade stojí výlučne na citovaní z kontextu vytrhnutých pasáží rozsudku Najvyššieho súdu SR, pričom ich zneniu pripisuje diametrálne odlišný obsah, než aký majú, čo je zrejme každému, ktorý sa oboznámi s celým znením daného rozsudku. Žalovaný súdu vyčíta, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Súd v rozsudku jasne v bode 100. odôvodnenia uviedol, prečo dospel k záveru, že nebolo potrebné prerušovať konanie. To, že žalovaný je opačného názoru ako súd a že súd neodpovedal na všetky žalovaným vznesené námietky neznamená, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne a nepreskúmateľné. Žalobca trvá na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa AZ a aj podľa Starého AZ je závislé od ustálenia zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, a nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“. Žalobca je tiež tohto názoru, že pokiaľ by aj PMÚ SR

hypoteticky o niekoľko rokov rozhodol, že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu, nemôže to viesť k strate práva autorov na súdnu ochranu ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny v danom čase. Pokiaľ by PMU SR hypoteticky rozhodol, že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť žalobcovi sankcie v zmysle zákona č. 136/2001 Z.z.. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej bolo relevantné dokazovanie zamerané na zistenie zvyčajnej, resp. obvyklej odmeny. Podanie odvolania z dôvodu podľa § 365 ods.2 CSP, je nedôvodné. VIII. Má za to, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia, teda všetky žalovaným uvádzané dôvody odvolania. Poukazuje na to, že všeobecné súdy v 97 rozsudkoch (z toho 81 riadnych rozsudkov a 16 rozsudkov pre zmeškanie) v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobca je aktívne vecne legitimitovaný a žalobcom preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola zvyčajnou, resp. obvyklou odmenou a preto žalobe vyhovel. Žalobca osobitne poukazuje na skutočnosť, že k dnešnému dňu bolo vydaných 20 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené - jedná sa o rozsudky, ktoré vydal Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 41Cob/131/2017, Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 4Co/103/2017, Krajský súd v Bratislave sp.zn. 6Co/232/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/168/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/339/2017, Krajský súd v Prešove sp.zn. 1Cob/58/2017, Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 19Co/84/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/56/2018, Krajský súd v Bratislave 4Cob/231/2017, Krajský súd v Prešove sp.zn. 25Co/80/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 41Cob/83/2016 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 11 Co/73/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 11 Co/47/2018, Krajský súd v Trnave sp.zn. 24Co/130/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 41Cob/225/2017, Krajský súd v Žiline 10Co/16/2018, Krajský súd v Nitre sp.zn. 26Cb/40/2018, Krajský súd v Žiline sp.zn. 9Co/64/2018, Krajský súd v Žiline 9Co/95/2018, Krajský súd v Bratislave sp.zn. 3Cob/233/2017. Poukázal aj na verejne dostupnú informáciu Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (predchádzajúci názov ZHR SR), z ktorej vyplýva, že za svojich členov, ktorých zastupuje na základe Príkaznej zmluvy (čo je aj prípad žalovaného) uzavrel s ním pre rok 2017 dohodu o urovaní. Pri uzatváraní tejto dohody bol rešpektovaný Sadzobník žalobcu a dohoda sa vzťahuje aj na žalovaného, ktorý rovnako ako v r. 2016 aj v r. 2017 vykonával verejný prenos technickými zariadeniami v ním prevádzkovaných ubytovacích zariadeniach. Svoje povinnosti voči žalobcovi za r. 2017 z používania predmetov ochrany spravovaných žalobcom si tak žalovaný splnil. Žalovaný sa domáha takého rozhodnutia súdu, ktorým by mal súd poskytnúť ochranu neoprávnenému používateľovi a neoprávnenú výhodu oproti používateľom plniacim si svoje povinnosti voči nositeľom práv. Súd by tak svojim rozhodnutím nesporne motivoval používateľov práve k tomu, aby neuzatvárali pred používaním diel licenčné zmluvy. Pre neoprávneného používateľa by tak bolo najvýhodnejšie počkať, či sa autor alebo nositeľ práv vôbec dozvie o porušení jeho práv, a či sa bude účinne brániť. Navyše takýto neoprávnený používateľ vie, že v prípade ak sa aj poškodený autor a nositeľ práv bude dožadovať ochrany svojich práv na súde, tak nepreukáže či došlo k verejnému prenosu, v akom rozsahu a keď by to aj preukázal, tak sa nedočká vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej, resp. obvyklej licenčnej odmeny. Má za to, že súd po vykonaní dokazovania rozhodol správne, keď poskytol autorom právnu ochranu, čo plne korešponduje aj so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, a to najmä: bodom 58 úvodných ustanovení, článkom 8 bod 1, ktorých znenie citoval. V zmysle vyššie uvedeného trvá na tom, že odvolanie žalovaného je nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že súd mal nárok žalobcu posudzovať podľa AZ a nie podľa Starého AZ, tak žalobca navrhuje, aby odvolací súd právne posúdil nárok žalobcu podľa AZ a aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

5.Rozsudok vo výroku III., nebol odvolaním napadnutý, tento výrok nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1,3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu,

znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

8. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

9. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

11. Žalovaný tento odvolací dôvod vzhliada v tom, že vzhľadom na zmätočnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, je pre žalovaného veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú, uvedené súdom v odôvodnení napádaného rozsudku, že výroky rozsudku napadnuté týmto odvolaním sú nezákonné a nesprávne najmä z dôvodov, že: (a) rozsudok je zmätočný, keďže súd aplikoval pri posudzovaní dôvodnosti nároku takú právnu úpravu, ktorú nebolo možné v posudzovanom prípade aplikovať, (b) v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával „verejný prenos“ a ani to v akom rozsahu ho vykonával, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia žalovaným ani čo do dôvodu ani čo do rozsahu, (c) nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

12. Súd v bode 57 - 67. rozhodnutia sa jasne a zreteľne venuje otázke aktívnej legitímácie žalobcu, ako aj podrobne sa venuje existencii bezdôvodného obohatenia žalovaného, poukazuje na rozhodnutia súdneho dvora a správne túto otázku vyhodnocuje, s čím sa plne stotožňuje aj odvolací súd. K otázke právneho posúdenia sa súd vyjadril v bodoch 25 - 55 rozhodnutia. Čiastočne síce súd použil nesprávny právny predpis, ale táto okolnosť nemá vplyv na správnosť konečného rozhodnutia. Podrobnejšie sa odvolací súd k otázke právneho posúdenia vyjadruje v bode 22. tohto rozhodnutia.

13. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú

subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

14. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

15. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

16. Žalovaný žiadal, aby súd vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Markíza všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' film Willow a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu, vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj (spoločnosť MAC TV s.r.o.) všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' film Willow v roku 2016 a na základe ktorých bol zároveň oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, žiadal, aby súd vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' film Hry o život v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému filmu v roku 2016, žiadal, aby súd vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' seriál Walker, texaský ranger v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní dabing k uvedenému seriálu v roku 2016, žiadal, aby súd vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' seriál Naši v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť

vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál, žiadal, aby súd vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielateľ seriál Aféry v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál, namietal, že súd procesne nerozhodol o tom, či ich vykoná alebo nie a v rozsudku vôbec nevysvetlil, prečo (z akých dôvodov) žalovaným navrhované dokazovanie nevykonal.

17.K uvedenej námietke žalovaného odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu uvedené v bode 59, v ktorom zaujal stanovisko k žalovaným navrhovaným dôkazom ako aj k dôvodu, prečo tieto dôkazy nevykonal s čím sa odvolací súd stotožňuje a zastáva rovnaký názor, že neexistuje žiaden relevantný dôvod pre vykonanie navrhovaného dokazovania v kontexte so zisteným a preukázaným skutkovým stavom, že žalobca zastupuje nositeľov práv pri výkone správy nositeľov týchto práv. Žalovaným navrhnuté dokazovanie by nebolo hospodárne a ani spôsobilé ovplyvniť zistený skutkový stav, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

18.Žalovaný v odvolaní namietal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

19.Uplatnený odvolací dôvod sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vo veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP.

20.Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by do úvahy vzal skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

21.K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

22.Žalovaný tvrdí, že súd nepoužil správny právny predpis, keď vec právne posúdil podľa z. č. 618/2003 Z. z.. Súd síce v bodoch 32 až 47 citoval znenie zákona, ktorý pre žalované obdobie už nebol účinný čo možno hodnotiť ako prípadnú chybu, ale v bode 56 konštatoval, že aplikoval z. č. 185/2015 Z. z. autorský zákon, ktorý s účinnosťou od 1.1.2016 zrušil z. č. 618/2003 Z. z. autorský zákon. Okrem uvedeného je nutné konštatovať, že pre posúdenie nároku žalobcu podľa aktuálneho autorského zákona a podľa starého autorského zákona sú ustanovenia oboch právnych predpisov, vzťahujúci sa predmet konania svojim znením takmer identické.

23.Odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je naplnený.

24.Súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP, teda každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, náležite sa zaoberal aj (ne)vierohodnosťou tých dôkazov, ktorých vierohodnosť bola spochybnená a z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil.

25.Mimoriadne podrobné, presvedčivé, zákonu zodpovedajúce a vecne správne sú aj dôvody napadnutého rozsudku v jeho potvrdzujúcej časti, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na ktoré v

podrobnostiach odkazuje (§ 387 ods.2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalovaného, podrobne sú uvedené aj úvahy súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu vo veci s odkazom na zistený skutkový stav.

26. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

27. K odvolacej námietke žalovaného ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné uviesť, že výška bezdôvodného obohatenia bola daná ako dvojnásobok obvyklej odmeny. Pri výklade pojmu obvyklá odmena je treba vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.1.2016).

28. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom, a za akú používatelia licenciu získali. Žalobca počas konania preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 3370 hromadných licenčných zmlúv za odmenu dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov v daných predmetom ochrany na území Slovenskej republiky nepôsobila. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 101/2011, podľa ktorého obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy.

29. K tvrdeniu žalovaného, že nepostačuje preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení poukazuje odvolací súd na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 7.12. 2006 vo veci SGAE c/a Rafael Hoteles SA sp.zn. C-306/05, v ktorom ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) je uvedené, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods.1 tejto smernice.

30. Odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp.zn. C- 162/10, kde v rámci prejudiciálnej otázky bolo uvedené, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Ak má teda žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo-obrazové zariadenie vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu.

31. K odvolacej námietke žalovaného ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia, odvolací súd zastáva názor, že pri výklade pojmu obvyklá odmena je treba vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016).

32. K námietke žalovaného, v ktorej tvrdí, že žalobca nie je vecne legitimovaný na podanie žaloby, či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos, a či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedala obvyklej, na všetky tieto otázky okresný súd v rozsudku zodpovedal a tieto otázky boli pre rozhodnutie súdu rozhodujúce. Skutočnosť, že sa odvolateľ nestotožňuje s právnymi názormi okresného súdu sama osebe nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti rozhodnutia. Majetkové práva autorov žalobca spravuje na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv č. MK - 663/2010-70/6165 z 11.5.2010. Žalovaný v roku 2016 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca. Je nesporné, že žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil, a je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať.

33. K námietke žalovaného k neprerušeniu konania, odvolací súd je toho názoru, že súd bol oprávnený vyriešiť všetky nastolené otázky, ktoré vyplynuli z prejednávaneho sporu a správne postupoval, keď konanie vo veci neprerušil a svoje rozhodnutie náležite v bode 101. odôvodnil.

34.Záverom odvolací súd poukazuje na obdobné rozhodnutia (žalobcom uvedené vo vyjadrení k odvolaniu ale aj rozhodnutie KS v Košiciach 6Co/266/2018), s ktorými sa stotožňuje, lebo neexistuje žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by sa mal od nich odchýliť.

35.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods.1 CSP. Žalovaný nebol úspešný v odvolacom konaní a preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, preto mu odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník zohľadňujúc § 251 CSP.

36.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.